

ลำนํ้า
กระป๋อง
ฟ้าอยู่
1

苍梧谣

เจ้าของ : เป็ยน

แปล : แปล

บทนำ

ตำนานเล่าขานกันว่า...สำนักขุนเขากระบี่เทวะมีกระบี่วิเศษทั้งสิ้นเก้าเล่ม ได้แก่ ชื่อเขียว เขียวหนวยวน จันทู เฉิงอิง ไทอา ก้านเจียง มั่วเหยีย จุนจวิน และกระบี่พยัคที่ร้ายที่สุดในบรรพกาลก่อน...ซางอู๋

กระบี่เทวะนั้นเลือกนาย หากกระบี่เทวะไร้นายก็ไม่ได้เพียงเศษเหล็กไร้ค่า

มูไปเฟิง เจ้าสำนักขุนเขากระบี่เทวะประกาศกร้าวทั่วยุทธภพ “ผู้ใดใคร่ครองกระบี่เทวะของข้า จงเข้ามาประลองฝีมือ ถ้าชักกระบี่ออกมาได้ จงนำมันไป!”

ครั้นจอมยุทธ์นับไม่ถ้วนทราบข่าวก็เคลื่อนไหวโดยพลัน แต่ละคนมาประลองกระบี่ที่สำนักขุนเขากระบี่เทวะ ทว่าตลอดสิบปีมานี้ยังไม่มีผู้ใดทำให้กระบี่ยอมรับให้เป็นนายได้ มูไปเฟิงมีชื่อเสียงเลื่องลือขึ้นมาเพราะกระบี่เทวะทั้งเก้าเล่มนี้จึงถูกยกย่องให้เป็นเทพกระบี่

แต่ไหนเลยจะล่วงรู้ว่วันหนึ่งเทพกระบี่กลับถูกธาตุไฟเข้าแทรก ไม่ทันตั้งตัวขณะกำลังฝึกฝนวรยุทธ์ ไม่เพียงสังหารผู้คนในสำนักขุนเขา

กระบี่เทวะ ผู้ที่พเนจรแวะเวียนมาเยือนสำนักขุนเขากระบี่เทวะแห่งนี้ก็พากันลื่นชีพ ทันทีที่ทราบข่าว ทุกสำนักและพรรคต่างๆ ก็พากันเดือดดาล ยอดฝีมือลือชื่อต่อต้าน เจียงซือสุ่ยศิษย์เอกแห่งพรรคชิงเหอเป็นแกนนำ กองทัพการาบมาร ทว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ฝ่าฝืนเพิกภัยดับมรรคสลาย ไม่อาจคืนสู่สังสารวัฏได้

หลังสงครามการาบมาร เจียงซือสุ่ยถูกผลักดันให้ขึ้นเป็นผู้นำ ยุทธภพและคอยปกป้องกระบี่ขางอู่ ขณะที่กำลังฮึกเหิมลำพอง บุตรสาวของตนที่หลับใหลอยู่ในห่อผ้าอ้อมกลับถูกจับตัวไปเสียแล้ว

เขารีบุดไปยังสถานที่เกิดเหตุ เห็นเพียงบนหน้าผาด้านหลังพรรคชิงเหอ สตรีนางหนึ่งในชุดชาวอุ้มทารกน้อยในห่อผ้ายืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางอ่อนแรง รวบรวมว่าหากถูกลมพัดโหมใส่ก็คงปลิดปลิวร่วงลงไปเหมือนใบไม้แห้ง

เขาเห็นกายพลางร้องเสียงหลง “ศิษย์น้อง เจ้าคืนเด็กมาให้ข้า!”

“คืนให้เจ้า? เฮอะ เช่นนั้นบุตรของข้าเล่า” สตรีในชุดสีขาวทั้งร่างเอ่ยบนชุดนั้นเต็มไปด้วยคราบโลหิต ประหนึ่งเพิงโพล่พ่นขึ้นมาจากอเวจี สายตาทอดมองบุรุษจากตรงขอบผาพลางผุดยิ้มเย็นเยียบ ดวงตาเต็มไปด้วยความโกรธแค้นและผิดหวัง “เจียงซือสุ่ย เจ้าพรากรสามิข้า ทำร้ายบุตรข้า ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสความเจ็บปวดคมขึ้นจากการสูญเสียของรักของหวงบ้าง!”

“ศิษย์น้อง เจ้าใจเย็นหน่อยเถิด ฝ่าฝืนเพิกสังหารคนนับไม่ถ้วน กลายเป็นมารจนกูไม่กลับ ไม่ว่าผู้ใดในยุทธภพก็ล้วนต้องการปลิดชีพ...”

“พอเสียที! เจ้ามิต้องพูดพล่ามเล่นลั่นอันใดอีก! เขาเป็นคนเยี่ยงไร ข้ารู้ชัดรู้แจ้งยิ่งกว่าพวกเจ้า! พวกเจ้าเพินหาข้ออ้างมากมายก็เพราะต้องการกระบี่เทวะทั้งเก้าในมือเขามิใช่หรือกริ”

หญิงสาวยิ้มเย็น บัดนี้นางไร้กำลังแกร่งกล้าเช่นอดีต เพียงอาศัยความแค้นเคืองจึงมายืนอยู่ที่นี่ได้

นางมองทารกน้อยวัยไม่กี่เดือนในอ้อมอกแวบหนึ่ง พลันคิดถึงบุตร

ของตนที่เพิ่งคลอดออกมาถึงล้นบุญวาสนา หัวใจเจ็บปวดร้าวรานประหนึ่ง ถูกบีบจนแหลกลาญ

นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพร้อมเมยหน้าขึ้นทั้งที่น้ำตานอง จึงจำด้วยความ โกรธแค้นและชิงชังอย่างบ้าคลั่ง “คน...พวกเจ้าก็ฆ่าไปแล้ว กระบี่ก็แย่งไป แล้ว บัดนี้ยังตราหน้าว่าข้าไม่เห็นแก่ส่วนรวม ไม่แยกแยะถูกผิด ปกป้อง คนเลวอีกรี ดี ประเสริฐเสียจริง”

“ศิษย์น้อง มัวไปเพ่งหาเรื่องใส่ตัวเอง เจ้าจะตำหนิข้าได้เช่นไร” เจียง- ชิวσύร้องขอความเป็นธรรม

“หากมิใช่เพราะเจ้าคอยขัดแข้งขัดขาจนเหตุบานปลายใหญ่โต สามีข้าจะตายได้อย่างไร” หญิงสาวถลึงตาใสอย่างอาฆาต แค้นเสียงด้วยความคั่งแค้น “ศิษย์พี่ เจ้ากับข้าอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโต บัดนี้ข้าจะน จะตายอยู่รอมร่อ จะไม่มอบของขวัญชิ้นใหญ่สักชิ้นให้เจ้าได้หรือไร เด็ก คนนี้ข้าคืนให้เจ้า เจ้าเลี้ยงดูให้ดีกว่านี้แล้วกัน ฮ่าๆ”

สิ้นเสียงนั้น นางก็โยนเด็กน้อยคืนสู่อ้อมอกของเจียงชิวσύ ก่อนจะ หมุนกายกระโดดลงมาจากหน้าผา “ท่านพี่ ข้าจะไปอยู่กับท่านแล้ว!”

“ศิษย์น้อง!” เจียงชิวσύรับบุตรสาวกลับมา หมายถึงจะไปช่วยหญิงสาว ทว่าข้าไปเพียงก้าว ดวงตาของเขาพลันเบิกกว้าง ได้แต่มองนางร่วง หล่นลงจากหน้าผา กระตุกแหลกละเอียด

ในหูได้ยินเสียงลมในหุบเขาพัดโห่โหยหวนเคล้าเสียงร้องโยเยของ บุตรสาว

หนึ่ง

จูโจมยามราตรี

สิบสองปีให้หลัง ในวันที่ร้อนระอุที่สุดของปีกลางช่วงฤดูร้อน

สำนักศึกษาแห่งหนึ่งในเมืองเหียนเจียง อาจารย์เฒ่าวัยราวหกสิบ¹ ในชุดปราชญ์นั่งสอนอยู่บนแท่น หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านล่างมีสภาพง่วงงุนสะสมสะสม บางคนถึงขั้นส่งเสียงกรน

อาจารย์เฒ่าลูบหนวดทั้งสองข้างพลงงหยหน้าขึ้นจากตำรา กวาดตามองแวบเดียวก็เห็นดรุณีน้อยในชุดสีเหลืองที่นั่งอยู่แถวท้ายสุดของชั้นเรียน กำลังพุบหน้าหลับฝันหวานบนโต๊ะ

ดรุณีน้อยผู้นั้นกรนพลงเคี้ยวปากเจ็บๆ ประหนึ่งฟันถึงของอร่อยอะไรเทือกนั้น ผู้เป็นอาจารย์เหลืออดจนคว้าไม้เรียวข้างมือ ลุกขึ้นสืบท่ำมุ่งตรงไปยังด้านหน้าเด็กหญิง ก่อนจ้ำมมือและฟาดไม้เรียวเสียงดัง

ชวับ!

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ คำว่า 'สวีน' (旬) หมายถึง รอบสิบปี โดยที่ 1 สวีน เทียบเท่ากับ 10 ปี

เพียงพริบตาธุณีน้อยผู้นั้นก็ถูกระชากให้ตื่นจากฝัน ตีตัวขึ้นนั่ง
ทันทีทันใด พลังลูปบริเวณที่ถูกฟาด ก่อนจะมองค้อน ปากก็เอ่ย “ผู้ใด
บังอาจตีข้า! ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วรี”

“ข้าว่าเจ้าต่างหากที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว” อาจารย์เฒ่าเคาะม้วน
กระดาคำถามบนโต๊ะของนาง พลังแผดเสียงถาม “เจียงหลิงเยว่ ไหน
กลอนของเจ้า”

“กลอน?” ในที่สุดเจียงหลิงเยว่ก็ตื่นเต็มตา ก่อนจะกลอกตาไปมา
นึกคิดขึ้นได้ว่าตนกำลังอยู่ในชั้นเรียน อาจารย์สั่งให้แต่งกลอนหนึ่งบท
โดยมีหัวข้อเป็นดวงจันทร์

เจียงหลิงเยว่จับแก้มตนเอง สีหน้าเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด นาง
เขียนกลอนเป็นเสียที่ไหน หากให้นอนฝันนางจะไม่เกียจเลย

เมื่อครุ่นนางฝันว่ากำลังกินขนมไหว้พระจันทร์ในเทศกาลชมจันทร์
ฤดูสารท พอกินไปคำหนึ่งก็รู้สึกว่รสชาติแยงจนต้องคายทิ้ง เพราะขนม
ไหว้พระจันทร์ต้นเป็นไส้ถั่วห่าชนิด จึงเอื้อมมือไปหยิบอีกชิ้นมาชิม ยังไม่ทัน
ได้ลิ้มรสก็ถูกไส้เรียวฟาดจนสะดุ้งตื่น

นางทำตาวิบวับ เผยฟันขาวทั้งปาก จากนั้นก็ตอบอย่างกระหึ่มใจ
“คืนสิบห้าเดือนแปด ขนมไหว้พระจันทร์รสดียิ่ง หากกินได้ทุกเมื่อเช้าว้น
คืนวันเบิกบานใจ”

“เลื่อนเหมือนเหลวไหลลันตี ชี้อั่วส่งเดชเช่นนี้ได้อย่างไร! สำนักศึกษา
ของข้าสั่งสอนศิษย์เยี่ยงเจ้าไม่ได้แล้ว เจ้ากลับเรือนไปเสียเถิด!”

อาจารย์เฒ่าสะบัดแขนเสื้อ ยึดดอกตัวตรงด้วยความโกรธ เจียง-
หลิงเยว่เข้ามาศึกษาได้หนึ่งเดือน วันๆ ดีแต่กินเล่นแกลังเมวหยอกหมา
ทำให้สำนักศึกษาของเขามีบรรยากาศเลวร้ายเหลือเกิน ได้ยินมาว่าสำนัก
ศึกษาในเมืองเจียนเจียงทั้งหมดล้วนไม่ยอมรับนางเป็นศิษย์ ครานั้นเขาคิด
ว่าการศึกษาไม่มีแบ่งแยก และเห็นว่าสถานะบิดาของนางมีเกียรติน่านับถือ
จึงฝืนใจรับนาง สุดท้ายแล้วไม่ผู้นำไปแกะสลักไม่ได้ฉันใด มูลตมก็ใช้ก่อ

กำแพงไม่ได้ฉนั้น!

เสียงหญิงสาววัยสิบขวบมือกุมศีรษะ กระโดดถอยไปด้านหลังสองสามก้าวเพื่อหลบ ก่อนจะผุดขึ้นมาอย่างกระหึ่มใจก่อนเอยกับอาจารย์ “ท่านอาจารย์ เป็นท่านไล่ข้าเองนะ ข้ามิได้ไปเอง!”

พูดจบก็ไม่วีรอให้อาจารย์เฒ่าตะเบ็งเสียงต่อ นางกระโดดโลดเต้นเหมือนกระต่ายน้อยอารมณ์ดี พริบตาเดียวก็วิ่งหายไปไม่เห็นเงาแล้ว

“เจ้า!” อาจารย์เฒ่าที่อยู่ด้านหลังนางตกใจจนพูดไม่ออก
อย่าบอกนะว่านางรอคอยวันนี้มานานแล้ว?

เสียงหญิงสาวเป็นถึงบุตรสาวของผู้นำยุทธภพ แต่งกลอนเขียนบทกวี

อันใดกันเล่า นางอยากศึกษายุทธ์ต่างหาก รอให้นางศึกษาศิลปะการต่อสู้ทั้งสิบแปดแขนงจนแตกฉานก่อนเถิด นางจะข้ามภูเขาผาธาราแบกสุริยันจันทร์มาขึ้นบนป่า กลายเป็นยอดวีรสตรีแห่งยุคและเป็นยอดฝีมือในใต้หล้าให้จงได้! นี่จึงจะได้สืบทอดตำแหน่งผู้นำยุทธภพต่อจากบิดาของนาง

เฮ้อ เมื่อถึงครานั้น...

นัยน์ตาแวววาวของเสียงหญิงสาวก็ไฉ่ฉานเป็นรูปเลี้ยวจันทร์ได้เพื่อพวกแล้วก็เบิกบานใจ

สำนักศึกษาแห่งนี้อยู่บนเขาด้านหลังเรือนตระกูลเจียง เสียงหญิงสาวที่เพิ่งถูกไล่ออกมา กำลังย่างขึ้นบันไดหินลงจากเขาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข เมื่อถึงตีนเขา นางก็เห็นรถม้าที่จอดคอยอยู่ตรงนั้นตั้งแต่ก่อนหน้า

ในรถม้ามียายหนุ่มสวมชุดผ้าแพรสีลันสดใส่นั่งอยู่ อายุราวสิบห้าสิบหกปี เขามีริมฝีปากแดงและฟันขาวสะอาด รูปร่างหน้าเอ็นดู นัยน์ตาสองข้างแวววาวกระจ่างบริสุทธิ์ มองแวบเดียวก็รู้ทันทีว่าเป็นคุณชายตระกูลผู้ลากมาดีที่ถูกพะเน้าพะนอเอาใจ เขายกเสื้อขนาดเล็กลอยออกมาเล่นด้วยความเอื้อนอาย

เจียงหลิงเยว่กระตุกยิ้มว่า เร่งเข้าไปหาเขาอย่างมีความสุข ก่อนจะเขย่งปลายเท้าขึ้นและจงใจตะโกนใส่หูของชายหนุ่ม “ณัฏฐ์! เจ้ารอข้าอยู่หรือ!”

ชายหนุ่มผู้นั้นที่ถูกเรียกว่า ‘ณัฏฐ์’² พลันสะดุ้งโหยงจนเกือบจะกลิ้งตกจากรถม้า พอกระโดดลงจากรถม้าก็ถลึงตาใส่เจียงหลิงเยว่ “เจียงหลิงเยว่ ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าห้ามเรียกข้าว่าณัฏฐ์อีก ไม่อย่างนั้นข้าจะตัดขาดความเป็นสหายกับเจ้าเสีย”

เจียงหลิงเยว่ใช้มือซ้ายแคะหู ยิ้มแป้นก่อนตอบ “ก็ได้ณัฏฐ์ ข้าใจแล้วณัฏฐ์ ครั้งหน้าข้าจะระวังกว่านี้นะณัฏฐ์ พอใจแล้วหรือยังเล่าณัฏฐ์”

“จะ...เจ้านะเจ้า! ข้าพูดไปร้อยรอบแล้วว่าข้าชื่อหวังณัฏโถว ไม่ใช่ณัฏฐ์! สองคำนี้ออกเสียงไม่เหมือนกันมิใช่รี!” หวังณัฏโถวกระแทกเสียงใส่เจียงหลิงเยว่

เจียงหลิงเยว่หัวเราะพริต “อ้อ? จริงหรือนี่ มันต่างกันตรงจุดไหนขอ ข้าฟังอย่างไรก็เหมือนกัน ก็ณัฏฐ์เหมือนกันมิใช่หรือ หวังณัฏฐ์!”

“ช่างเถิด คุณชายอย่างข้าไม่ขอเถียงกับณัฏโผ³ เช่นเจ้าแล้ว” เขาจะคาดหวังให้คนไม่ยอมเล่าเรียนจนไร้ทักษะอย่างเจียงหลิงเยว่แยกเสียงคำเหล่านี้ได้อย่างไร

“ข้าเป็นณัฏโผ เช่นนั้นเจ้าที่เป็นสหายกับณัฏโผได้ มิใช่ณัฏโผเช่นกันหรือรี เราเป็นณัฏโผกันทั้งคู่ล่ะ” เจียงหลิงเยว่เอ่ยกลางกลั้วหัวเราะ

“เจ้า...” หวังณัฏโถวชี้หน้านาง โกรธจนพูดอะไรไม่ออก

คิดดูแล้วก็น่าสลดใจนัก ทั้งที่เขาเป็นถึงบุตรชายโอรสของเศรษฐีในเมืองผู่หรง ทั้งเป็นทายาทรุ่นที่ห้าเพียงหนึ่งเดียว มีทรัพย์สินมากมายมหาศาล! ดันถูกเจียงหลิงเยว่คนโง่ผู้นี้ทำให้โมโหทุกทีทุกวันเสียได้ ทั้งเมืองผู่หรงนอกจากนางแล้ว ก็ไม่มีชายหนุ่มคนใดที่เข้าตาเขา ทุกคนล้วนเสแสร้ง

² มั่นฝรัง

³ คำที่ใช้เปรียบเปรยถึงคนปัญญาทึบ หัวซี้เลื่อย

ดัดจริต มีอุปนิสัยบกร่อง แต่ถ้าसानไมตรีเป็นสหายคนที่สองของเขาได้
ละก็ เขาจะสลดเจียงหลิงเยว่ทั้งทันที

“เอาน่า ไม่ต้องพูดแล้ว พวกเรารีบไปกันเถิด มิเช่นนั้นถ้าผู้คุมกัน
ตระกูลเจ้ามาถึงที่นี่ เจ้ากับข้าไม่ได้ไปกันพอดี” เจียงหลิงเยว่พูดจบก็ตบปา
หวังถูไถ้ว สั่งให้เขาอย่าตัวลงเพื่อให้หางยืมแรง

“เจียงหลิงเยว่ ข้าจะบอกให้นะ เจ้าอายุสิบสองปีแล้ว แม้แต่ธม่ายยัง
ขึ้นเองไม่ได้อีกที ทุกครั้งต้องให้ข้าเป็นก้ออรร่งทำให้เจ้าอยู่เรื่อย เจ้ารู้หรือ
ไม่ว่าไหล่ของคุณชายมีค่ามากแค่ไหน กลับถูกเจ้าเหยียบย่ำจนเสื่อมเสีย
ท่านพ่อข้ารู้เข้าต้องซ้ำใจตายแน่ ข้าจะบอกให้นะ เทียบกับผู้ที่บิดาเป็นผู้นำ
ยุทธภพเหมือนกัน แปดขวบพี่สาวเจ้าก็ลอยตัวไปเดินบนหลังคาได้แล้ว
ส่วนเจ้า ขึ้นธม่ายเองยังไม่ได้ด้วยซ้ำ ไยเจ้าถึงได้ไร้ประโยชน์เช่นนี้!”

“ซี ถ้าข้าอยากมีประโยชน์ ข้าจะเรียกร้องหาเจ้าไปไย อีกอย่าง นี่
มิใช่เพราะท่านพ่อข้าไม่ยอมให้ข้าเรียนวรยุทธ์หรือกริ หากข้าได้เรียน
วรยุทธ์บ้าง ตอนแปดเดือน...ข้าก็เดินเหินบนหลังคาได้!” เจียงหลิงเยว่
พูดจบเท้าเล็กก็ออกแรงเหยียบขึ้นไปบนธม่ายได้อย่างราบรื่น

“เจ้าซีไฉ่นะสิ แปดเดือนยังคลานอยู่เลยกระมัง” หวังถูไถ้วแหวะนาง
อย่างเหลืออด

“อย่างไรก็ปราดเปรื่องกว่าเจ้าแล้วกัน เจ้าฝึกวรยุทธ์มาตั้งนานนม
แล้วนะ ยังอ่อนปวกเปียกเหมือนข้าไม่มีผิด” เจียงหลิงเยว่ป็นขึ้นไปบนหลัง
ม้า และเอื้อมมือไปลูบศีรษะของหวังถูไถ้วเบาๆ

“นั่นเป็นเพราะท่านอาจารย์ข้าไม่ได้เรื่องต่างหาก” หวังถูไถ้วพยายาม
แก้ต่าง

ต่อให้ตระกูลเขาจะร่ำรวย แต่ยอดฝีมือผู้บรรลุนั้นเลยจะยอม
ถ่ายทอดวรยุทธ์ลึกซึ้งที่แท้จริงให้เขา นอกจากแก้วแหวนเงินทองเหล่านั้น

“ดังนั้น เจ้ากับข้าต้องไปฝากตัวเป็นศิษย์กับท่านอาจารย์ดีๆ ลักคน!”
เจียงหลิงเยว่ยื่นมือไปดึงหวังถูไถ้วให้ขึ้นมาบนธม่าย

สองคนกุมมือ สายตาสบประสาน ก่อนจะผงกศีรษะ

“ใช่! ต้องฝากตัวเป็นศิษย์กับท่านอาจารย์ดีๆ ลักคนให้ได้!”

หวังญู่ไถ่พุดจบก็วาดมือตัวดแล้มาแล้ว จากนั้นเจ้าม้าตัวน้อยก็วิ่งออกไปอย่างว่องไว รถม้าเพิ่งวิ่งออกไปไม่กี่ไกล ผู้คุ้มกันทั้งสี่จากตระกูลหวังพลันโผล่พรวดออกมาจากสี่ทิศ พวกเขาได้รับคำสั่งให้คุ้มกันผู้เป็นนายไปเข้าเรียนทุกวัน บัดนี้ครั้นเห็นหวังญู่ไถ่กับเจียงหลิงเยว่กำลังจะออกไปสร้างปัญหา ก็เร่งออกมาขัดขวางทันที

“นายน้อย นายท่านลั่นจาวาไว้แล้ว ว่าห้ามมิให้ท่านพบปะสูงส่งกับคุณหนูเจียง รีบกลับเรือนเถิด” ผู้คุ้มกันคนหนึ่งวิ่งเข้ามาเทียบข้างรถม้า พลาญเอ๋อโน้มน้าว

“พวกเจ้ากลับไปรายงานท่านพ่อ หากข้าฝากตัวเป็นศิษย์กับท่านอาจารย์เรียบร้อยแล้วจะกลับไป” หวังญู่ไถ่ตัวดแล้มาแล้วเพิ่มความเร็ว เพียงพริบตาเดียวรถม้าก็ทะยานออกไปไกลลิบ

ผู้คุ้มกันกลัวว่ากลับไปจะถูกลงโทษ จึงใช้วิชาตัวเบาเร่งรุดตามไป

“นายน้อย นายท่านให้ท่านกลับเดี๋ยวนี้!” ผู้คุ้มกันวิ่งกวัดไล่หลัง

“เร็วเข้า!” เจียงหลิงเยว่เอ๋อแรงจากภายในรถม้า

หวังญู่ไถ่ยังตัวดแล้มาแล้วเร็วขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานรถม้าก็มาถึงตลาด เพียงพริบตาถนนทั้งสายพลันแตกตื่นโกลาหล คนทั้งหลาย ม้าดีลังกา ผู้คนมากมายตะโกนถ้อยคำตำหนิสาปแช่งไล่หลังรถม้า

“ผู้ใดกันชะ! รีบขนาดนี้ จะมุดครรภ์ไปเกิดใหม่หรือ” บุรุษวัยฉกรรจ์ที่เกือบถูกรถม้าชนเมื่อครู่สบถยกใหญ่ใส่รถม้าที่ทะยานออกไปไกลแล้ว

คนที่อยู่ข้างๆ รีบปรามเขาไว้ทันใด “เบาเสียงหน่อย นั่นคุณชายน้อยตระกูลหวังเชียวนะ”

“คุณชายน้อยตระกูลหวังแล้วเป็นอันใด” บุรุษวัยฉกรรจ์กำยำผู้หนึ่งไม่เข้าใจ

“คุณชายน้อยหวังนะไม่เท่าไร ที่สำคัญคือผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้าที่เขา

ห้อยตะขิงไปต่างหาก นั่นแหละคุณหนูตระกูลเจียง” พ่อค้าแพลงลอยยังคงเตือนเขาต่อ “นับแต่หมู่ไปเฟิงสิ้นชื่อในสงครามการาบมารเมื่อสิบสองปีก่อน เจียงชีวส่วยและอีกหลายสำนักพรรคใหญ่ต่างสูญเอากระบี่เทวะทั้งเก้าเล่มของสำนักขุนเขากระบี่เทวะไป หลังจากครองตำแหน่งผู้นำยุทธภพจนเป็นที่รู้จักกันทั้งใต้หล้า ผู้ใดก็มีกล้ายั่วโทะสะคนตระกูลเจียงอีกเลย”

“ตระกูลเจียงของผู้นำยุทธภพนั่นนะรี” ชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ทำความเข้าใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “ข้าได้ยินมาว่าเจียงเยียนตี้ ภรรยาของหมู่ไปเฟิง แหว่งก๊าดไว้ก่อนตาย ครานั้นบุตรสาวของผู้นำยุทธภพถูกนางวางพิชกุ่ ทุ่กปีในคำเคียดกลางฤดูสารท พิษในกายจะสำแดงเดช ว่ากันว่านางจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินวัยสิบเจ็ดปี เป็นเรื่องจริงหรือไม่”

พ่อค้าเจ้าของแพลงลอยผงกศีรษะตอบ “คนทั้งเมืองผู้ทรงยังมีผู้ใดไม่รู้บ้างว่าผู้นำยุทธภพรักบุตรสาวเท่าชีวิต”

“คือคนในรถม้าเมื่อครูนั่นนะรี” ชายหนุ่มวัยฉกรรจ์จากต่างเมืองเอ่ยถามพลางชี้ไปทางรถม้าที่วิ่งไกลออกไป

พ่อค้าแพลงลอยถอนหายใจ ก่อนจะเอ่ยด้วยท่าทางว่าชาวต่างเมืองผู้นี้ไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง “เฮ้อ ไม่ใช่หรอก คนที่ถูกพิชกุ่คือเจียงซางอวี๋ บุตรสาวคนโตของผู้นำยุทธภพต่างหาก เมื่อก่อนยังเคยมาอุดหนุนสินค้าที่แพลงลอยนี้ของข้าด้วย รูปโฉมของแม่เหล่าน้อยงามดั่งบุปผาจุดจันทรา อารีอารอบเป็นนิจ ได้ยินว่ามีวรยุทธ์เป็นเลิศพิสดารด้วย สืบวิชาจากผู้นำเจียงมาละเอียดยิบ น่าเสียดายชะตาเหลือร้าย เฟิงเกิดมาก็ประสบเคราะห์ใหญ่หลวง แม้ตระกูลเจียงจะเชิญท่านหมอเลื่องชื่อทั้งยุทธภพมารักษา ล้วนถอนพิษจากกายนางมิได้ จึงลือกันว่านางจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่พ้นสิบหกปี”

“แล้วเมื่อครูนี้อะไร”

“ผู้นั้นรี...” ดวงตาของพ่อค้าแพลงลอยฉายแววดูแคลน “นั่นเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุต่าต้อย เพราะผู้นำยุทธภพเจียงไม่มีบุตรรายล้อมหัวเข่า ข้าบุตรสาวคนโตยังถูกพิชกุ่ กลัวว่าชราแล้วจะไม่มีใครเลี้ยงดูถึงได้ยกนางให้

เป็นคุณหนูในภรรยาเอก ได้ยินว่าพระคุณนอมยิ่งนัก แม้แต่วรยุทธ์ยังไม่ยอม
ให้นางศึกษา น่าเสียดาย บุตรอนุก็เป็นบุตรอนวันยังค่ำ นางนั้นจะเป็นราชา
มารที่ปะปนอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่รู้จักเล่าเรียนจึงไร้ทักษะ ทำอะไรก็ไม่ได้
เรื่อง ดีแต่ล้างผลาญไปวันๆ คนดีอายุสั้น คนชั่วอยู่นานเป็นพันปีแท้ๆ”

หนึ่งคำพูดก่อเกลียวคลื่นนับพัน ถ้อยคำนี้ทันทีที่ออกจากปากก็
ดังดุจให้ฝูงชนตรงนั้นเอ่ยสนับสนุนเสียงก้อง

“พี่ชายท่านนี้พูดไม่ผิดเลยสักกระพิก สวรรค์ไม่เคยยุติธรรมเลย
จริงๆ”

“เฮ้อ ต้องโทษที่เจียงเยียนตั้งใจไม่สู้ระกำ จะวางพิชิตก็ไม่รู้จักเปลี่ยน
คน”

“ให้คนที่ถูกพิชิตเป็นคุณหนูรองเจียงก็ดี ถือเป็นการกำจัดเก๊ภ้ยให้
แก่ชาวบ้านด้วย”

เจ้าส่วหนึ่งคำ ขำรับหนึ่งคำ ทุกคนพากันส่งสารหญิงงามชะตาอภีพ
อย่างคุณหนูใหญ่ตระกูลเจียง จนอยากให้คุณหนูรองตระกูลเจียงแบก
รับเคราะห์กรรมนี้แทนให้สิ้นเรื่อง

รถม้าวิ่งมานานมากแล้ว ท้องฟ้าถูกสีด้ายอมที่ละน้อย จันทรกระจ่าง
แขวนประดับบนยอดไม้ เจียงหลิงเยว่มองดวงจันทร์บนท้องฟ้า เพื่อที่จะ
สลัดผู้คุ้มกัน นางกับเจ้าตูโต้วต้องหลบๆ ซ่อนๆ ออกจากเมือง ยังไม่ได้กิน
อาหารมือเย็นด้วยซ้ำ จึงหิวขึ้นมานิดหน่อย

“นี่ ตูโต้ว พระจันทรบนฟ้านั้นเหมือนขนมไหว้พระจันทร์ที่ถูกกัดไป
คำหนึ่งเลย เจ้าว่าหรือไม่ มันต้องเป็นไส้เม็ดบัวหวานใส่ไข่แดงแน่” เจียง-
หลิงเยว่เอ่ย

“เจ้านี่รู้แต่เรื่องกินจริงๆ ข้าว่าเหมือนไส้ถั่วดำชนิดมากกว่า” คุณชาย
น้อยหวังเอ่ยโดยเมียงมองดวงจันทร์ส่งๆ แวบหนึ่ง

“ไม่ใช่สักหน่อย นั่นไส้เม็ดบัวหวานใส่ไข่แดงต่างหาก” เจียงหลิงเยว่

พ่นเสียง “เฮ้อ ความจริงกลอนหัวข้อดวงจันทร์ที่ข้าแต่งในชั้นเรียนวันนี้
ก็ไม่ได้แย่นะ เจ้าอยากฟังหรือไม่”

“ไม่อยากฟัง” หวังถูไถว่ลั่นหัวทันทันวัน

ล้อเล่นหรือ กลอนที่เจียงหลิงเยว่แต่ง ไหนเลยจะเสนาะหูน่าฟัง คง
ไม่พ้นเป็นกลอนไร้สัมผัสส่นหลัง ทำให้อาจารย์เฒ่าเดือดดาลแทบตาย
เขาเองไม่ฟังให้เป็นสนียดหูหรอก

ทว่าพอเห็นเจียงหลิงเยว่ทำท่าทางมีแรงใจอยากขับกลอนปานนั้น
หวังถูไถว่ก็เบี่ยงประเด็นทันใด “เจ้ามองดวงจันทร์แล้วคิดแต่จะกินท่าเดียว
ไม่คิดบ้างหรือว่าเทศกาลฤดูสารทจวนจะมาถึงอยู่แล้ว พี่สาวเจ้าจะไม่สบาย
ขึ้นมาอีก เจ้าเป็นน้องสาวประสาอะไรไม่รู้จักเป็นห่วงนางบ้าง”

เมื่อได้ยินเขาเอ่ยถึงเจียงซางอวี่ เจียงหลิงเยว่ก็รู้สึกว่แสงจันทร์
หมองสลดทันตา “ข้าเป็นห่วงไปจะได้อะไรขึ้นมา อย่างไรข้าก็ช่วยถอนพิษ
ให้นางไม่ได้อยู่แล้ว”

เมื่อก่อนยามอาการป่วยของพี่สาวนางกำเริบ นางยังเวะเวียนไป
เยี่ยมไข้ได้บ้าง แต่ทุกครั้งก็ถูกฮูหยินเจียงซางว่้นนอกประตู ฮูหยินเจียง
อ้างว่กลัวอาการกำเริบของเจียงซางอวี่จะทำให้นางตกใจกลัว

เจียงหลิงเยว่รู้ว่ตัวตนเป็นเพียงบุตรสาวอนูเท่านั้น หากไม่ใช่เพราะ
ร่างกายของพี่สาวไม่สู้ดี พิษภูก็ยากขจัดให้หมด เดิมท่านพ่อกับท่านแม่ใหญ่
คงไม่เห็นความสำคัญของนาง

แต่ได้รับความสำคัญมากจนเกินไปก็น่าว่อาญเอากการ เหมือนที่ท่าน
พ่อเป็นถึงผู้นำยุทธภพ มีวรยุทธ์แกร่งกล้า กลับไม่เคยอนุญาตให้นางได้
ศึกษา กลัวนางเป็นอันตราย กระทั่งท่านแม่ใหญ่ก็ปฏิบัติต่อนางด้อย แต่
นางกินเยอะจนท้องไส้ปั่นป่วนก็กังวลไม่สิ้น กลัวว่ทายาทตระกูลเจียงจะ
จบสิ้นลงเพียงเท่านั้น

คราแรกนางรู้สึกว่เป็นแบบนี้ก็ไม่เลว ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างมีความสุข
สุข ไร้ความทุกข์และความกังวลใดๆ

แต่มนุษย์เรานี้หนอ กลัวก็แต่การเปรียบเทียบ

เพื่อจะควบคุมพิษภัยที่อยู่ในร่างกาย พี่สาวของนางมีบิดาคอยสั่งสอน วรยุทธ์ให้ตั้งแต่เยาว์วัย บากบันฝึกฝนกำลังภายใน พออายุสิบสองปีก็มี รายชื่อติดอยู่ในยอดฝีมือี่สิบคนแรกในยุทธภพแล้ว เป็นยอดอัจฉริยะ ด้านการต่อสู้ที่ร้อยปีจะมีสักคน

อนิจจามีคนยกสองพี่น้องตระกูลเจียงมาเปรียบเทียบอยู่เป็นนิจ กับ พี่สาวมีแต่ความเห็นนอกเห็นใจและความสงสาร แต่กับนางมีแต่ส่ายหน้า เอือมระอา แม้แต่ใบหน้านัยังไม่อยากจะขยตาแล

ตอนเด็กๆ เจียงหลิงเยว่ยังไม่รู้สึกรู้สาอะไร หลังจากเติบโตใหญ่ นาง เริ่มไม่พอใจขึ้นมาบ้าง เพราะนางแค่นี้ไม่ได้เรียนวรยุทธ์เองนี่นา? หากนาง ได้เรียนรู้บ้าง รับรองว่าไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพี่สาวแน่ อย่างไรก็ตามก็เป็น บุตรสาวของเจียงชีวส่วยเหมือนกัน

แต่ทุกครั้งที่เราเริ่มคิดจะฝึกฝนวรยุทธ์ ก็พบเจอกับเสียงตำหนิจากบิดา อยู่ร่ำไป ทุกคนล้วนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าบิดารักนางมากเกินไป จน ยอมให้นางลำบากฝึกฝนวรยุทธ์ไม่ได้ มีแค่หวังถูไถ่ที่ไม่คิดเช่นนั้น เขาคิด ว่าเจียงชีวส่วยคงเห็นเนื้อแท้ของนางอย่างเจียงหลิงเยว่ คิดว่านางไม่เอาไหน สอนไปก็เสียเวลาเปล่า

ยิ่งเจียงชีวส่วยไม่ยอมให้เจียงหลิงเยว่ฝึกฝนวรยุทธ์ เจียงหลิงเยว่ก็ ยิ่งอยากฝึกฝนให้ได้ ดังนั้นนางจึงได้คลุกคลีอยู่กับหวังถูไถ่ ทั้งสองคนมี เวลาว่างเมื่อไร ก็จะตระเวนหายอดฝีมือในยุทธภพเพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ ร่ำไป

รถม้าเคลื่อนตัวในยามราตรี ผลไม้เชื่อมที่เตรียมไว้ในรถม้าถูกกินจน เกลี้ยงไปตั้งนานแล้ว เจียงหลิงเยว่แหวกมานอย่างเหลืออด ก่อนจะขยับตัว ไปนั่งข้างกายหวังถูไถ่ สอดส่ายตามองทิวทัศน์รอบด้าน จากนั้นก็ ขมวดคิ้วถาม “ถูไถ่! นี่เรากำลังจะไปทีใด ไฉนเส้นทางยิ่งไปถึงได้ยิ่งเอียง

เช่นนี้ เจ้ามิได้คิดจะพาข้าไปขายกระมัง?”

หวังถูไถ่ซึ่งตาจ้องนางอย่างดูแคลน เอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์นัก “ขายเจ้าจะได้เงินสักเท่าไรกันเชียว เจ้าอยากจะทำตามหาท่านอาจารย์มิใช่หรือ ที่อารามร้างบนเขาหลวงหยาดตรงหน้าเจ้ามีหลวงจีนตามอดรูปหนึ่งมาพำนักอยู่ ได้ยินว่าวรยุทธ์ของเขาสูงส่ง พิศดารหาได้เปรียบ เจ้าคิดดู เขาตกอับเพียงนั้น ชนแค่นี้จะต้องมาพำนักในอารามร้าง จะต้องเจรจาง่ายกว่าพวกชาวยุทธ์ที่เคยเจอก่อนหน้านี้แน่ๆ พวกเราแค่ให้ค่าจ้างเขาเยอะสักหน่อย รวมถึงอาหารและที่พักดีๆ ด้วย แล้วให้เขาสอนวรยุทธ์ให้พวกเรา เจ้ากับข้าก็มีท่านอาจารย์แล้วมิใช่หรือ”

“เจ้าไปรู้ข่าวมาจากที่ใดอะ! เมืองฝูหรงมียอดฝีมือหน้าใหม่เข้ามา ไยข้าจะไม่เคยได้ยินท่านพ่อเอ่ยถึง เจ้าถูกหลอกมาอีกแล้วสินะ?” เจียงหลิงเยว่ถามเพราะสงสัย

“เรื่องจริง จริงเสียยิ่งกว่าจริงอีก รู้จักสำนักคัมภีร์ดำเฟิงหรือไม่ คอยคุ้มกันขบวนขนส่งสินค้าให้ท่านพ่อเป็นประจำ เมื่อวันก่อน ยามที่พวกเขาคุ้มกันขบวนขนส่งสินค้าผ่านเขาลูกนี้ เห็นคนชุดดำกล่าวสับคนล้อมวงโจมตีหลวงจีนตามอดเข้าพอดี คราแรกคนของสำนักคัมภีร์ดำคิดจะเข้าไปช่วยหลวงจีนผู้นั้นอยู่หรอก แต่ไหนเลยจะรู้ว่าหลวงจีนรูปนั้นกลับมีวรยุทธ์สูงยิ่ง

“เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็สังหารฝ่ายตรงข้ามทั้งหมด ผู้คุ้มกันเหล่านั้นกลัวว่าจะพลอยประสมโรงไปด้วย หน้ายังไม่กล้าโผล่ไปด้วยซ้ำ หลังจากกลับมาพวกเขาก็นำเรื่องนี้มาบอกท่านพ่อของข้า ข้าบังเอิญได้ยินพอดี จึงได้รับหน่อออกมารับเจ้าอย่างไรเล่า”

“ยอดเยี่ยมชะมัด! พุดขนาดนี้แล้ว อย่างนั้นเจ้าพกเงินติดตัวมาด้วยหรือไม่” เจียงหลิงเยว่ยื่นมือไปตีหวังถูไถ่ทีหนึ่ง

หวังถูไถ่ส่งยิ้มกระหยิ่ม พลาตบ ‘ป๋ๆ’ บนกระเป๋าช้างเอวที่หนักและหนุน “เจ้าว่าอย่างไรเล่า!”

เจียงหลิงเยว่เฝือกอดหวังถูไถ่ด้วยความดีใจ “ถูไถ่ไว้ ก็ยังเป็นเจ้าที่ข้าพึ่งได้”

หวังถูไถ่ลั่นสะท้าน ขนลุกชันไปทั้งร่าง สะบัดตัวดิ้นให้หลุดจากอ้อมกอดของเจียงหลิงเยว่ ก่อนจะชักสีหน้าแล้วเอ่ย “บุรุษสตรีมีระยะห่างต่อให้เจ้ากับข้าสนิทสนมกัน เจ้าก็ห้ามเอาเปรียบข้า”

“เฮอะ จะหวงตัวไว้ให้ผู้ใด!” เจียงหลิงเยว่กลอกตาใส่เขา ก่อนจะหันหลังกลับเข้าไปในรถม้า

ฟ้ามีดลงทีละน้อย เส้นทางด้านหน้าก็ยิ่งลาดเอียงมากขึ้นทุกที ลมเย็นเยือกกระลอกหนึ่งพัดมา หวังถูไถ่ตัวสั่นเทาขึ้นมาเพราะความกลัว เขากลัวว่าจะมีสัตว์ป่าดุร้ายกระโจนพรวดออกมาจากป่าที่มีดสนิหนั

ในฐานะสหาย ที่เขาปฏิบัติต่อเจียงหลิงเยว่อาจเรียกได้ว่ามีความอดทนอย่างยิ่งที่สุดแล้ว

หลังจากมุ่งหน้าต่อไปได้อีกระยะหนึ่ง ท้องฟ้าก็มีดสนิท หมอกหนาเคลื่อนปกคลุมบนยอดเขาหลงหย่า บดบังเดือนดาราทำให้ทุกอย่างดูพร่าเลือน

เจียงหลิงเยว่กอดแขนหวังถูไถ่พลางสอดส่องทุกทิศรอบกาย ก่อนกล่าวขึ้นด้วยความเครียดเคร่ง “ถูไถ่ไว้ รอบด้านนี้ดูน่าขนพองสยองเกล้านัก มาถึงตรงนี้ยังไม่เห็นเงาของอารามร้างที่ว่านั้นเลย พวกเรากลับกันก่อน ไม่ดีกว่าหรือ”

หวังถูไถ่ในยามนี้ก็ขลาดกลัวไม่แพ้กัน หากมิใช่กลัวว่าเจียงหลิงเยว่จะหัวเราะเยาะเย้ยหาว่าเขาขี้ขลาดตาขาว เขาก็คงรีบกลับหัวม้าเดินทางกลับไปในานแล้ว ดังนั้นพอได้ยินเจียงหลิงเยว่เอ่ยเช่นนี้ เขาจึงผงกศีรษะเหมือนลูกไก่จิกข้าวสารทันที “กลับกันเถิดๆ พรุ่งนี้เรียกคนมาได้เยอะๆ แล้วค่อยมาอีกครั้งดีกว่า”

ลั่นเสียงนั้น เขาก็เร่งหมุนหัวรถม้าไปยังทิศตรงข้ามทันทีทันใด สองมือกำเชือกบังเหียนแน่น สายตามองลงไปที่ถนนเบื้องล่าง ไม่กล้าตะเบ็งห่อ

ให้ม้าเคลื่อนตัวลงจากเขา

เจียงหลิงเยว่มองตามสายตาของเขาลงไปเช่นกัน หัวใจก็พลันเย็นวาบไปกว่าเดิม

ทางที่พวกเขาขึ้นมาคือทางบนภูเขา บัดนี้มองจากด้านบนลงไป กลับเห็นเป็นเพียงทางลาดชันที่มีดและแคบยาว อีกทั้งยังลึกจนมองไม่เห็นกันเหว หากว่าม้ามองทางไม่ชัดเจน ย่ำไปบนความว่างเปล่าจนพวกเขาพลอยตกเหวไปด้วยละก็ เดาได้เลยว่าคงจะไม่เหลือแม้แต่ซาก

เจียงหลิงเยว่กลืนน้ำลายเสียงดัง ‘เอือก’ มือเล็กตบแผ่นหลังของหวังถูไถ่เต็มแรงหลายที ทำให้แข็งเอยเสียงดังฟังชัด “อุตสาห์มาไกลกันขนาดนี้แล้ว อีกเดี๋ยวเดี๋ยวก็ถึงยอดเขาแล้วด้วย มีเหตุผลใดให้ถอดใจกลางทาง เจ้าว่าถูหรือไม่เล่า ถูไต่ัว”

“ก็ใช่ะสิ” หวังถูไถ่ยิ้มแฉ่งขณะที่เหงื่อเย็นซึม นึกเสียใจขึ้นมาเขานึกหรือบ้าที่พาเจียงหลิงเยว่มาเผชิญอันตรายกลางดึกเช่นนี้ อยู่ดีไม่ว่าดีจริงๆ

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว สองคนนึกเสียใจเอาตอนนี้ก็เปล่าประโยชน์ทำได้เพียงกัดฟันเดินหน้าขึ้นเขาต่อ

เคราะห์ดีที่ชะตาของพวกเขายังไม่ถึงฆาต เดินหน้าต่อไปเพียงไม่นานพวกเขาก็เห็นแสงไฟวูบไหวอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

ท่ามกลางหมอกหนาเลื่อนรบบนยอดหลังคาสีดำของอารามร้างแห่งนั้น ดูคล้ายโพรงลึกกลับขนาดใหญ่ที่กำลังเชื้อเชิญให้ทั้งคู่มุดเข้าไปด้านใน

ทันใดนั้นเสียงไอโซลกๆ อย่างแรงก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงขากเสลดเหนียวข้น

เจียงหลิงเยว่ตีใจสุดขีด คำว่าแขนเสื้อของหวังถูไถ่ด้วยความตื่นตัน “ต้องเป็นหลวงจีนเฒ่าผู้นั้นแน่”

หวังถูไถ่เองก็เห็นพ้อง รีบกระชับบังเหียน ห้อมม้ามุ่งตรงไปยังเงามืด

ของอารามร้างที่อยู่ด้านหน้าทันใด

ภายใต้แสงวูบไหวของเปลวเพลิง ยิ่งขยับเข้าไปใกล้มากขึ้น ก็ยิ่งเห็นเงาของอารามร้างชัดเจนตา

หวังญู่เถวบังคับรถม้ามาตลอดทางกระทั่งถึงหน้าประตูอาราม เจียงหลิงเยว่กระโดดลงมาก่อน เพิ่งจะยื่นมือออกไปปิดประตูลูกม้า กระแสลมจากกระบวนทำอันรวดเร็วดูดันสายหนึ่งก็พลันกระแทกใส่บานประตู

หวังญู่เถวเห็นเช่นนั้น จึงดึงเจียงหลิงเยว่มาหลบไว้ด้านหลัง แต่ร่างกายก็ยังปะทะกับสายลมนั้น สองคนต่างลอยกระเด็นไปตกในกองฟางที่อยู่ห่างออกไป

“ข้าเจิบจะตายอยู่แล้ว!” หวังญู่เถวส่งเสียงโอดครวญ กระทั่งรับรู้ได้ว่าสัมผัสใต้ร่างคือความนุ่มนวล ก็รีบก้มหน้าลงไปมอง จึงเห็นว่าเจียงหลิงเยว่ถูกเขาทับจนร่างจมอยู่ในกองฟาง หน้าจุ่มพื้นดิน ปากเต็มไปด้วยโคลน บันท้ายหันมาทางเขา สีหน้าดูสิ้นความยินดี

หวังญู่เถวมองสองมือของตน แล้วเหลือบมองเจียงหลิงเยว่อีกครั้ง ก่อนจะพลิกตัวไปด้านข้างทันใด แล้วยื่นมือไปดึงเจียงหลิงเยว่ให้ลุกขึ้นมาจากกองฟาง และช่วยนางปิดเศษฟางที่ติดกายอย่างลนลานจนสะอาด เขาชูสองมือขึ้นสูงกลางอากาศ และรีบปลอบโยนอีกฝ่ายทันใด “หลิงเยว่ เจ้าก็ดูเอาเถิด พี่ชายแก่กว่าเจ้าตั้งเท่าไร ถึงจะอยากกินเต้าหู้⁴ ก็ไม่ลงมือกับเจ้าหรอก ฉะนั้นข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ เจ้าจะให้ภัยข้าได้หรือไม่”

เจียงหลิงเยว่มองเขาด้วยใบหน้าถมึงทึง จากนั้นก็เอ่ยเพียง “ใส่หัวไป!”

หวังญู่เถวเบะปากเล็กน้อยเมื่อตั้งใจ ยกมือซ้ายไปหั่นมือขวา ลือว่าเจิบปวดเสียใจอย่างสุดซึ้ง

เจียงหลิงเยว่คร้านจะสนใจเขาแล้วจึงเดินออกมาจากกองฟาง

⁴ เป็นคำที่ใช้สื่อถึงการหลอกลวงลาม เอาเปรียบผู้หญิง

มุ่งหน้าไปยังประตูอารามร้างด้วยท่าเดินกะเผลอกะเผลก

รอให้นางได้ฝากตัวเป็นศิษย์กับท่านอาจารย์ สำเร็จวรยุทธ์ได้ก่อนเถิด สิ่งแรกที่นางจะทำคือจัดการตัดมือสองข้างของหวังถูไถ่ไปบดแล้วไม่ให้เป็นโคลนเสีย

จากเหตุการณ์เมื่อครู่ เจียงหลิงเยว่จึงเปลี่ยนใจขึ้นมาในคราวนี้ นางยืนห่างจากประตูอารามออกไปหลายหมี่⁵ แล้วลอบมองด้านในจากตรงนั้น

ขณะที่กำลังกระแอมกระไอ แล้วเอ่ยทักทายว่าที่ท่านอาจารย์ของนาง กลับได้ยินเสียงคำรามกร้าวอันน่าสะพรึงกลัวจากคนที่อยู่ด้านใน

“ผู้ใด?”

เจียงหลิงเยว่กำลังจะแนะนำตัวเอง แต่ทันใดนั้นกลับมีเสียงหัวเราะหวานเยิ้มฟังดูร้ายกาจสองกระแสบแว่วมาจากบนยอดหลังคา

“หลวงจีนเฒ่าเอ๋ย ตาก็บอดไปแล้ว หูยังไวนักนะ!”

สองเงาร่างกระโจนเหินลงมาจากกลางอากาศ แล้วหยุดที่กลางลานของอารามร้าง

สตรีสองนางซึ่งรูปโฉมดูมีเสน่ห์ พวกนางสองคนสวมชุดกระโปรงสีดำเนื้อบางเบาดูเย้ายวน ทั้งยังตกแต่งด้วยเครื่องประดับพิสดาร แต่งกายไม่คล้ายชาวจงหยวนแม้แต่น้อย

บนผิวนางหนึ่งมีแต่รอยสักประหลาดพิกล สตรีผู้หนึ่งมีรอยสักรูปอสรพิษพันรอบเอว ส่วนรอยสักที่อยู่บนแผ่นหลังของสตรีอีกคนหนึ่งก็เป็นรูปเมงมุยกัษ

เจียงหลิงเยว่รู้สึกว่ทำไม่ได้ จึงรีบหลบไปซ่อนอยู่หลังประตูอารามทันใด

หวังถูไถ่ที่เดินตามมากำลังจะถามนางว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเห็น

⁵ หน่วยวัดระยะของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 หมี่ เทียบเท่ากับ 1 เมตร

เจียงหลิงเยว่เลื่อนมือขึ้นทำท่าปิดปาก เขาก็เข้าใจสถานการณ์ในทันที รีบ
ย่อมาข้างกายเจียงหลิงเยว่อย่างระมัดระวัง และแอบอยู่หลังประตู
เช่นเดียวกับนาง เพื่อสอดส่องสถานการณ์ภายในลานอาราม

สองนางมารผุดยืมย้วยวน ก่อนจะเยื้องย่างอย่างคล่องแคล่ววิ่งไป
ไปหาหลวงจีนผู้โชครืดที่กำลังนั่งเข้าฌานอยู่ในอาราม

“หลวงจีนเฒ่าเอ๋ย ผู้ที่มาเมื่อคราวก่อนเหมือนจะทำให้เจ้าบาดเจ็บ
ไม่น้อยทีเดียว เอาแบบนี้ละกัน ขอเพียงแค่เจ้ายอมมอบของที่อยู่ในมือมา
แต่โดยดี พวกข้าสองพี่น้องจะได้ไม่ต้องลงมือลงไม้กับเจ้า พวกเราจะส่ง
วิญญาณเจ้าได้อย่างสบายๆ มิเช่นนั้นอีกประเดี๋ยวเจ้าต้องรู้สึกว่ายูมิสู้ตาย
เป็นแน่!”

ผู้ที่กำลังเอ่ยวาจาคือสตรีที่มีรอยสักรูปอสรพิษรอบเอว น้ำเสียงของ
นางฟังสเนหารื่นหูยิ่งนัก ทั้งคล้ายมีพลังยุทธ์บางอย่างแฝงไว้ หวังถูไถ้วฟัง
แล้วรู้สึกว่ามีพิษเหมือนถูกปลวกไฟเผาเผาจนร้อนผิวไปหมด

“นี่มันเสียงเพรียกมรณะ พวกนางคือนางมารเบญจพิษ!” เจียง-
หลิงเยว่ร้องตะโกนในใจ แม่นางจะไม่มีความยุทธ์ แต่ก็เกิดในตระกูลชาวยุทธ์
ย่อมรู้เรื่องราวต่างๆ รวมถึงผู้มีชื่อเสียงในยุทธภพมาไม่น้อย

เมื่อเห็นหวังถูไถ้วมีอาการไม่สู้ดีมากขึ้นทุกขณะ เจียงหลิงเยว่จึงรีบ
เลื่อนมือไปปิดใบหูของเขไว้ทันที

เสียงเพรียกมรณะของนางมารเบญจพิษมีผลต่อบุรุษเท่านั้น ไม่มี
ผลอันใดกับสตรี

หลวงจีนเฒ่าผู้นั้นคาดเดาตัวตนของทั้งสองได้เช่นกัน ทันใดนั้นก็
แค้นเสียงกระแอมเย็นเยียบ มือสองข้างที่ประกบเข้าด้วยกันพลันแบออก
และออกแรงผลักใส่สตรีสองคนที่กำลังตึงล้อมหน้าเข้ามา

“คิดไม่ถึงว่าพวกเราจะกล้าใช้งานนางมารอย่างพวกเจ้า ราชสำนักที่
สูงส่ง...”

หลวงจีนเฒ่ายังเอ่ยวาจาไม่จบ เขาพลันเลื่อนมือกุมลำคอ ต่อมาก็

กระอักเลือดสดๆ ออกมา แล้วล้มตึงลงกับพื้นในทันใด คล้ายริ้วแรง
ลมปรานถูกลูบหายไปจนหมดจากร่าง

นางมารทั้งสองหลบฝ่ามืออายุของเขาได้ทันท่วงที แล้วผละถอยไป
ในลานอาราม ครั้นเห็นว่าหลวงจีนเผ่ามีสภาพเช่นนั้นแล้ว ก็แผดเสียง
หัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

“หลวงจีนเผ่าเอ๋ย เพราะฝ่ามืออายุของเจ้าร้ายกาจนักอย่างไรเล่า
จะนั้นก่อนปรากฏตัว ข้าก็เลยแอบใส่หนอนกู่ลงในถ้วยชาที่เจ้าดื่มเข้าไป
เป็นเช่นไร รสชาติของเมงมุ่มพันจักรดิเยียมใช่หรือไม่ รู้สึกเหมือนในกาย
มีแมลงนับไม่ถ้วนกำลังกัดกินอวัยวะภายในอยู่? หากเจ้าอยากจะรู้สึกดีขึ้น
กว่านี้ละก็ รีบส่งสิ่งนั้นมาให้ข้าเสีย” คนที่เอ่ยวาจาคือสตรีที่สักรายเมงมุ่ม
ยักษ์ตรงกลางแผ่นหลัง

“พูดจาเพื่อเจ้อ!” หลวงจีนเผ่ากระอักเลือดออกมาอีกครั้ง ก่อนจะ
ลุกขึ้นมานั่งบนพื้นประหนึ่งปลาหืดตัวขึ้นมาจากน้ำ สักจุดหลายจุดบน
แขนสองข้างอย่างไวว่องเพื่อควบคุมพิษกู่ จากนั้นก็เหินทะยานเข้าปะทะกับ
สตรีสองคนนั้น

“รันทาที่ตายนัก!” สตรีสองคนพลันเปลี่ยนสีหน้า ลงแรงออก
กระบวนท่าสู้กับหลวงจีนเผ่าผู้นั้น

การต่อสู้อันดุเดือดพลันอุบัติขึ้นภายในลานอาราม หวังถูเถวดึงชาย
เสื้อของเจียงหลิงเยว่ ลือเป็นนัยให้นางรีบไปจากที่นี่โดยเร็ว

เมื่อมองสถานการณ์ภายในอาราม ต่อให้หลวงจีนเผ่ารูปนั้นจะ
เอาชนะนางมารเบญจพิษสองคนได้ ก็เชื่อว่าจะประคองชีวิตให้รอดจาก
หนอนกู่ได้ นอกจากนางมารเบญจพิษก็มีเพียงคนของหุบเขาเย่าหวังเท่านั้น
ที่ถอนพิษของเมงมุ่มพันจักรได้

หากหลวงจีนเผ่ารูปนั้นพ่ายแพ้ พวกชั่วช้าสามานย์อย่างนางมาร
ทั้งสองหัวเด็ดตีนขาดก็ไม่มัวนปถอยให้พวกเขาหนีไปได้ เช่นนั้นก็เข็นอัน
จับกัน

เจียงหลิงเยว่เข้าใจในสิ่งที่หวังถูโถ้วคิด นางพยักหน้าหงิกๆ ย่องตามหลังหวังถูโถ้วเพื่อจะจากไป แม้จะรู้สึกผิดต่อหลวงจีนเฒ่าอยู่บ้าง แต่อีกฝ่ายเป็นแค่ผู้ที่ท่านอาจารย์ซึ่งพวกนางยังมิได้ฝากตัว และต่างไม่ใช่มิตรหรือศัตรู เขาจะอยู่หรือตายก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพวกนาง อีกอย่าง ถึงนางอยากช่วยก็ไม่มีปัญญา รีบกลับไปตามบิดามารดาที่นี่ ไม่แน่ว่าอาจจะช่วยได้

ทั้งสองคนค้อมกาย ย่องถอยหลังที่ละก้าวอย่างเงิบเขยิบและระมัดระวัง ทว่าราตรีนี้มีตมิดเหลือเกิน เท้าข้างหนึ่งของหวังถูโถ้วกลับเหยียบโดนกระเบื้องแผ่นหนึ่งเสียงดัง ‘แกรก’

“ผู้ใด ออกมาเสีย!”

เสียงแผ่วเบาในคืนความสนใจของสองนางมารได้ในพริบตาเดียว อารูลับชั้นหนึ่งพุ่งทะยานออกมาทันที

เจียงหลิงเยว่กับหวังถูโถ้วคุกเข่าหมอบลงเดี๋ยวนั้น นางรู้ว่าถูกจับได้เช่นนี้ไม่มีทางหนีพ้นแล้ว จึงกระซกถามใส่เงินที่มีเงินตำลึงทองเต็มกระเป๋าของหวังถูโถ้วโดยไม่รีรอ แล้วผลักเขาเข้าไปในป่า ส่วนตนเองก็กระโจนออกมา ทั้งกลิ้งทั้งคลานไปคุกเข่าลงเบื้องหน้านางมารทั้งสอง แพบจะกอดขาอ่อนของพวกนางไว้สุดชีวิต “เทพธิดาทั้งสองเจ้าคะ โปรดไว้ชีวิตข้าด้วยเถิด!”

“ไว้ชีวิต? วันนี้เจ้ากล้ามาปรากฏตัวที่นี่! ก็นับว่าชะตาเจ้าถึงฆาตแล้ว!” นางมารผู้นั้นง้างมือขึ้นตั้งท่าเตรียมจะโจมตี โดยไม่คิดจะละเว้นเจียงหลิงเยว่แม้แต่หน่อย

“อย่าเพิ่งๆ ข้ามีเรื่องดีๆ มาเจรจา ข้าก็แค่บังเอิญผ่านมาทางนี้ ข้าไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ไม่เห็นอะไรสักอย่าง” เจียงหลิงเยว่รีบอธิบาย “ข้าพอจะมีเงินตำลึงอยู่บ้าง พวกท่านพิจารณาเถิด ว่าพอจะซื้อชีวิตของข้าได้หรือไม่ หากท่านเทพธิดาคิดว่าไม่พอ ให้ข้าเขียนใบยืมหนี้สินให้พวกท่านก็ย่อมได้ พรุ่งนี้พวกท่านลงจากเขาไปแล้ว จงไปหาท่านพ่อของข้า ท่านพ่อของข้ามีเงินจ่ายให้ได้!”

สองนางมารมองอีกฝ่ายด้วยความตะลึงงัน สายตามองถุงเงินที่เปิด
อ้าอยู่ในมือ ในนั้นมีก้อนเงินตำลึงทองทั้งสิ้น

คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเด็กสาวที่ดูไม่เข้าตาคนนี้แท้จริงแล้วจะเป็นถุงเงิน
ถุงทอง น่าเสียดายที่เป้าหมายของพวกนางในวันนี้มิใช่เพียงเงินทองเล็กน้อย
แค่นี้

นางมารผู้นั้นบิดเอวกรีดกรายเดินไปหาเจียงหลิงเยว่ ลูบใบหน้า
จิ้มลิ้มพลางเอ่ยด้วยรอยยิ้มหวานหยดย้อย “เงินข้าก็ต้องการ ชีวิตข้าก็อยาก
ได้ หึๆ คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะโชคดีเพียงนี้ จับเด็กหญิงได้คนหนึ่ง ประเดี๋ยว
ก็จับเจ้าหนุ่มน้อยคนนั้นด้วย จับไปฝึกฝนวรยุทธ์คู่กันเสีย คงจะน่าดูชม”

เจียงหลิงเยว่สุดลมหายใจลึกๆ เฮือกหนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองนาง
มารงูด้วยสีหน้าประจบประแจง ก่อนจะส่งยิ้มบาง “พี่สาวเทพธิดาเจ้าคะ
ข้ามิใช่เด็กน้อย ข้าอายุได้สิบสองปีแล้ว ฝึกวรยุทธ์ไปก็ใช้การไม่ได้หรอก”

เจียงหลิงเยว่พูดจบก็กะพริบตากลมโตบบริบๆ อย่างไร้เดียงสา

“ดีไม่ตี ลองฝึกดูก็รู้แล้ว” ลิ่นเสียงนั้นก็บีบคอเจียงหลิงเยว่ทันใด

เจียงหลิงเยว่ถูกบีบคอจนหายใจไม่ออก ถุงเงินร่วงหลุดจากมือ เงิน
ตำลึงทองที่อยู่ด้านในกลิ้งลงบนพื้น ในใจของนางบัดนี้เรียกได้ว่าเดือดดาล
คิดไม่ถึงว่าสองคนนี้จะละโมภถึงเพียงนี้ เงินก็ได้ไปแล้ว ไม่วายจะเอาชีวิต
นางอีก!

“ช่วย...ด้วย...” เจียงหลิงเยว่แค้นเสียงสุดชีวิตเพื่อแปลงสองคำนี้ออก
มา พลางเหลือบมองไปยังประตูอาราม คาดหวังว่าหวังญ์เถวจะมีไมตรีจิต
สักนิด และคิดหาหนทางช่วยชีวิตนาง

ดีร้ายเมื่อครู่นางก็สละตนเองปกป้องเขาไว้ แม้ไม่มีวรยุทธ์คุ้มกาย
แต่มีความกล้าหาญน่ายกย่อง ต่อให้วรยุทธ์ของเขาไม่ดีนัก ก็โพล่งตัวตน
ของนางออกมาเถิด หากพวกนางรู้ว่านางคือบุตรสาวของเจียงชีวสุ่ย ก็คง
ไม่กล้าสังหารนาง

อย่าว่าแต่บิดาของนางเป็นผู้นำยุทธภพเลย แค่พูดถึงกระบี่ขางอู๋

เล่มนั้นที่ปักบัตรระฆังของนางให้ผู้นั้นได้อ่าน ก็ล้วนหวาดกลัวจนอกสั่นขวัญแขวน หากมิใช่เพราะนางถูกบีบคั้นอยู่ นางคงแสดงตัวออกมาแล้ว ไหนเลยจะต้องฝากความหวังไว้ที่หวังฎิโถว

เสียงหญิงเฒ่าเฝ้ามองนอกประตูอีกครู่หนึ่ง ก็ไม่เห็นวีแววว่าจะมีคนเข้ามา

‘เจ้าหมอนั่นคงไม่ได้หนีเอาตัวรอดไปคนเดียวหรอกมัง แบบนี้คือไร้วินัยของชาวยุทธ์แล้ว!’

เสียงหญิงเฒ่าร้อนใจดังถูกไฟสุ่ม มองไปทางหลวงจีนที่นอนอยู่บนพื้นอีกครั้ง อีกฝ่ายขดตัวทรนทุรายด้วยความเจ็บปวด จากนั้นก็นอนนิ่งนิ่งไม่ไหวติง อย่าว่าแต่หวังให้เขาพูดว่าของอยู่ที่ใดเลย ไม่รู้ว่าตอนนี้จะยังมีลมหายใจอีกหรือไม่

นางมารเมฆมุดเดินเข้าไปอังลมหายใจของหลวงจีนรูปนั้น แล้วหันมาสายหน้าให้นางมารจู

เสียงหญิงเฒ่ารู้สึกว่ามีมือที่บีบลำคอออกแรงบีบแน่นขึ้นอีกหลายส่วน จนนางไม่อาจส่งเสียงได้ ครานี้ถึงวาระของนางแล้วสินะ?

ดังคาด นางมารจูโยนนางกระแทกพื้นโดยไม่ยั้งแรง จากนั้นนางมารเมฆมุดก็เดินกรีดกรายเข้ามา ก่อนจะย่อตัวนั่งลงตรงหน้านาง

“น้องสาวเอ๋ย อารามผุพังร้าวรานแห่งนี้ เหตุใดเจ้าถึงเดินทางมาล้าพังกกลางดึกเล่า คงไม่ใช่เป็นเพราะรู้จักหลวงจีนรูปนี้กระมัง พุดมา เจ้ามีความสัมพันธ์อันใดกับเขา เขามอบของให้เจ้าแล้วใช่หรือไม่” นางมารจูล้วงงูน้อยตัวหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ พลังคาดคั้นเฝ้าคำตอบจากเสียงหญิงเฒ่า

งูตัวนี้มีสีแดงสด นัยน์ตาสองข้างเป็นสีทอง ทั้งจ้องและขู่ฟ่อๆ ใส่เสียงหญิงเฒ่าอย่างเอาเป็นเอาตาย งูตัวนี้น่าจะมีพิษร้ายหาใดเปรียบ กัดครั้งเดียวอาจต้องจบชีวิตในพริบตาแน่

เสียงหญิงเฒ่าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หลายเฮือก ในเมื่อมีโอกาสพูดแล้ว นางจึงเอ่ยกับนางมารทั้งสองทันควัน “ข้าเปล่านะ ข้าเปล่า พี่สาวคนงาม

ทั้งสองเข้าใจผิดแล้ว ข้ากับหลวงจีนเผ่ารูปนั้นมิได้เกี่ยวข้องกันแม้แต่น้อย ข้าไม่รู้จักเขาเลย ถ้าไม่เชื่อพวกท่านลงเขาไปถามผู้อื่นดูก็ได้ ข้ามีนามว่า เจียงหลิงเยว่ บิดาข้าคือ...”

ยังไม่นานสิ้นวาทะ ท่านได้นั้นกลับมีเสียงฉิ่งไพเราะเสนาะหูแว่วมาจากที่ไกลๆ

เจียงหลิงเยว่คิดเพียงว่าช่างไพเราะจับใจ แต่นางมารสองคนนั้นกลับเอามืออุดหูรากับมีลูกธนูแหลมคมแทงทะลุใบหูก็มีปาน ต่างกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดทรมาน

“ลำนํ้าเฉียดหลานเจวี่! ที่มาก็คือผู้ใดกัน!” นางมารจูเอิบปวดจนร้องถามลั่น ทว่ามิเพียงเสียงฉิ่งที่ดังขึ้นไม่หยุดเท่านั้น

สองนางมารเหือดตาล คนหนึ่งชักกระบี่อ่อนออกมาจากรอบเอว ส่วนอีกคนล้วงแส้วออกมา ต่างคนต่างขับเขี้ยวเคี้ยวฟันก่อนจะพุ่งทะยานไปยังต้นเสียงฉิ่งบนยอดหลังคา

ทว่ายังไม่ทะยานตัวไปถึงหลังคา เสียงฉิ่งก็พลันดังสนั่น และฉิ่งไม้ก็ลอยพุ่งสวนมาจากความมืด กระแทกพวกนางทั้งสองคนจนล้มกลิ้งไปกับพื้น ตามมาด้วยเงาร่างคนผู้หนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นกลางอากาศ

คนผู้นั้นสวมชุดคลุมตัวยาวดูหยกขาว ร่าเงาสูงโปร่ง เก้าผมขึ้นเป็นมวย ทั้งยังสวมหน้ากากลึกลับฤทธิ์ไว้ปิดบังรูปโฉม แต่เมื่อเห็นสองมือที่โผล่อยู่ด้านหลังก็รู้ได้ทันทีว่าคนผู้นี้อายุไม่มากนัก

แม้จะเป็นชายหนุ่ม แต่มือกลับงามน่ามองยิ่งกว่าบรรดาแม่เหล่าน้อย

เขาร่อนลงมาบนพื้นแล้วหยุดอยู่เบื้องหน้าเจียงหลิงเยว่พอดี เจียงหลิงเยว่นอนหงายพบบอยู่ เห็นเพียงเสื้อขาวแผ่นหลังของเขาเท่านั้น

แม้จะไม่ได้เห็นรูปโฉมของคนผู้นั้น แต่จากกลืนอายอันเย็นฉ่ำที่แผ่ชานออกมาจากร่างของเขา เจียงหลิงเยว่ก็มั่นใจได้เลยว่าชายหนุ่มตรงหน้านางต้องหล่อเหลาและดูดีอย่างแน่นอน

ไม่ต้องถามหาเหตุผลอะไรจากนาง มีแต่พวกอัปลักษณ์เท่านั้นที่มี

ชอบสวมหน้ากาก!

ชายหนุ่มโหมกแขนเสื้อยาวเล็กน้อย จีนไม้คันทันก็ลอมเข้าสู่อ้อมอกโดยพลัน ชายหนุ่มผู้นั้นกอดจีนพร้อมแย่งกรายผ่านสองนางมารที่นอนเจ็บหนักอยู่บนพื้น แล้วมาหยุดอยู่ข้างหลวงจีนเฒ่าที่นอนหายใจระรวย จากนั้นก็ยกกายนั่งลงหยิบห่อผ้าห่อหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ

บนห่อผ้ามีเข็มเล่มเล็กยาวจำนวนมาก เขาหยิบเข็มขึ้นมาเล่มหนึ่งเลื่อนมือไปลูบศีรษะหลวงจีนเฒ่า เล็งจุดฝังเข็มแล้วก็ฝังเข็มเข้ากลางศีรษะของหลวงจีนเฒ่าด้วยความรวดเร็วและเด็ดขาด

เพียงอดีตใจเดียวโลหิตสีดำก็ถูกพ่นออกมาจากปากของหลวงจีนเฒ่ารูปนั้น หลวงจีนเฒ่าที่ดูเหมือนสิ้นใจไปแล้วกลับลืมตาขึ้นมามีอีกครั้ง เขาจ้องบุรุษผู้นั้น ดวงตาสะท้อนประกายวูบไหว ขยับปากคล้ายต้องการพูดอะไรบางอย่าง

ชายหนุ่มชุดขาวก้มหน้าเข้าไปใกล้ริมฝีปากของหลวงจีนเฒ่ารูปนั้น

เจียงหลิงเยว่ก็มองไม่ชัดว่าเมื่อครู่สองนางมารนั้นถูกโจมตีจนบาดเจ็บได้อย่างไร เห็นเพียงว่านางมารทั้งสองล้มลงไปกองกับพื้น จะหยัดกายขึ้นมาอีกก็ดูไม่ขึ้น

ครั้นเห็นหลวงจีนเฒ่าขยับปากอีกครั้ง นางมารทั้งสองก็พยายามตะเกียกตะกายไปด้านหน้า หมายจะเข้าไปฟังว่าหลวงจีนเฒ่าพูดอะไรสุดท้ายก็คลานไปได้ไม่กี่ก้าวก็ล้มลงไถ่ ก็เห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเก็บเข็มและหยัดกายขึ้นขึ้น พลังชำเลื่องมองนางมารทั้งสองด้วยสายตาเย็นชา

หลวงจีนเฒ่าที่อยู่ด้านหลังของเขาแน่นิ่งอีกครั้ง ครานี้ น่าจะสิ้นใจจริงๆ แล้ว

สองนางมารจ้องชายหนุ่มที่คล้ายเซียนจุติลงมาผู้นั้นรับรู้ได้ถึงจิตสังหารอันแรงกล้า ยังไม่ทันเอ่ยปากร้องขอชีวิต เข็มเงินสองเล่มก็พุ่งเข้ามาปักตรงขมับของพวกนางด้วยความรวดเร็วสูงสุด

เจียงหลิงเยว่มีทันได้จับสังเกตเลยว่าชายหนุ่มคนนั้นลงมือยามใด

นางมารสองคนนั้นก็สิ้นใจ

เจียงหลิงเยว่เบิกตาจ้องบุรุษชุดขาวที่กำลังลืบเท้าเดินเข้ามาหาตน กลืนน้ำลายด้วยความหวาดกลัวพร้อมเพ่งมองเท้าของเขาโดยไม่ละสายตา

ตอนที่บุรุษชุดขาวอยู่ห่างจากนางเพียงก้าวเดียว ไม่รอให้เขาหันลงมือสังหารนางปิดปาก เจียงหลิงเยว่ที่ได้เรียนรู้จากความผิดพลาดครั้งก่อนจึงชิงลงมือ นางคุกเข่าลงกับพื้นเสียงดังต่อหน้าชายหนุ่มผู้นั้นอย่างชำนาญและคล่องแคล่ว

เจียงหลิงเยว่โน้มตัวไปข้างหน้า กอดขาชายหนุ่มไว้สุดแรง ก่อนจะหลับตาไปและร้องไห้โฮออกมา “ท่านจอมยุทธ์น้อย ได้โปรดไว้ชีวิตข้าเถิด ข้าเจียงหลิงเยว่ บ้านอยู่ในเมืองผู่หรงด้านล้างหุบเขาแห่งนี้ ท่านพ่อของข้าคือเจียงชีวส่วยเป็นผู้นำยุทธภพ แต่ไม่ระวังจึงอยู่ผิดที่ผิดทาง มิได้รู้จักมักจี่กับหลวงจีนเฒ่าผู้นั้นเลย และไม่รู้จักนางมารทั้งสองด้วย ท่านจอมยุทธ์น้อยโปรดเมตตาไว้ชีวิตข้าด้วยเถิด วันข้างหน้าต่อให้ข้าเป็นวัวเป็นม้า ก็ขอให้คำมั่นสัญญาว่าจะตอบแทนบุญคุณที่วันนี้ท่านจอมยุทธ์น้อยยอมเมตตาไว้ชีวิตข้า”

หากเจียงชีวส่วยมาเห็นภาพจากนี้ เดาได้ว่าเขาคงโกรธเจียนตาย เป็นถึงผู้นำยุทธภพสูงส่ง แต่ดันให้กำเนิดบุตรสาวไร้ศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้ ช่างน่าอับอายขายขี้หน้า

ทว่าที่แห่งนี้นอกจากชายหนุ่มกับนางแล้วที่เหลือเพียงคนตาย เจียงหลิงเยว่จึงไม่รู้สีกว่าน่าขายหน้าเท่าไรนัก

นางสะอึกสะอื้นอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นว่าไม่มีเสียงตอบรับ ก็แอบเหลือบมองลักหน้อย ยามที่เหลือบตาขึ้นมอง สุดท้ายก็สกับกับนัยน์ตาลุ่มลึกของชายหนุ่มพอดี

เขาเองก็กำลังมองนางเช่นกัน

เจียงหลิงเยว่สะดุ้งเฮือกในใจ คิดจะร้องโอดครวญต่อ ทว่าเมื่อเห็นแววตาเยือกเย็นของเขา นางดันรู้สึกกระดากขึ้นมาเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม

ไม่กล้าส่งเสียงร้องให้คร่ำครวญเหมือนหมูถูกเชือดออกมาอีก

นางไม่เคยเห็นนัยน์ตางดงามน่ามองถึงเพียงนี้มาก่อน มันทั้งใส กระจางและแวววาว คล้ายเกลียวคลื่นที่พร้อมจะกลืนกินมนุษย์เข้าไป ขณะที่กำลังเคลิ้มสู่ภวังค์ พลันได้ยินน้ำเสียงที่เอ่ยกับนางอย่างเรียบเฉย

“ปล่อยมือ”

นี่เป็นคำแรกที่เขาเอ่ยขึ้นหลังจากปรากฏตัว น้ำเสียงนี้ช่างไพเราะน่าฟังนัก

เมืองาม อากัปกิริยาน่าชม น้ำเสียงยังไพเราะน่าฟัง ไม่ต้องบรรยายให้มาก เขาต้องเป็นพี่ชายที่มีรูปโฉมหล่อเหลาคนหนึ่งเป็นแน่

งานชุมนุมยุทธภพของทุกปีล้วนถูกจัดขึ้นโดยตระกูลเจียง ตั้งแต่เยาว์วัยเจียงหลิงเยว่ได้เห็นบุรุษในยุทธภพมากมาย เรียกได้ว่าพานพบบุรุษมานับไม่ถ้วน มิต้องสาธยาย ชายหนุ่มตรงหน้าทำนองหล่อเหลางดงามหาใดเปรียบในยุคนี้อีกแล้ว ชวนให้ตะลึงไปถึงสวรรค์

คิดมาถึงตรงนี้ นางก็อดรู้สึกคันยุบยิบบนฝ่ามือไม่ได้ อยากจะปลดหน้ากากของเขาออกและยลรูปโฉมของเขาเหลือเกิน

แต่นึกถึงท่าทางเด็ดขาดยามปลิดชีพผู้อื่นของเขาเมื่อครู่ เจียงหลิงเยว่ก็ปอดแตกเล็กน้อย

ในหนังสือเล่มนั้นกล่าวไว้แต่โบราณกาลว่า มนุษย์นั้นยิ่งรูปโฉมงดงามน่ามองเท่าไร อุปนิสัยใจคอก็ยิ่งแปลกพิกลเท่านั้น หากพี่ชายผู้นี้ไม่ชอบให้ผู้อื่นยลโฉม แล้วมือเจ้ากรรมของนางดันไปล่วงเกินเขาละก็ เขาพานโกรธจนน่าหงายขึ้นมาจะทำอะไรเล่า

เจียงหลิงเยว่ครุ่นคิดแล้วก็ตัดสินใจสลัดความคิดโง่งมของตนทิ้ง มือเล็กที่ทอดสองขาของชายหนุ่มอยู่พยายามออกแรงหยิกมือชนของตนที่อยู่ด้านหลังของเขา

หน้ากากของชายหนุ่มพลันมีร่องรอยปริเล็กน้อย แม้เขาจะอารมณ์

ดีมากเพียงใด มันก็ถูกนางทำลายจนหมดแล้ว

‘แม่นางน้อยผู้นี้โผล่พรวดมาจากที่ใดกันแน่ รู้ตัวบ้างหรือไม่ที่กำลังทำอันใดอยู่’

“สรุปแล้วเจ้าอยากกลับเรือนหรือไม่” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงดังอย่างเหลืออด ทามเจียงหลิงเยว่เสียงเย็น

“อา...” เจียงหลิงเยว่ปลั่งเสียงก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาหนึ่ง “นี่ท่านไม่เอาชีวิตข้า แต่ยังคงพาข้ากลับไปส่งที่เรือนด้วยหรือ”

ชายหนุ่มครั้นจะตอบนาง เพียงค้อมกายลงพลางใช้แรงเกาะมือนางที่เกาะขาของเขาดอก ดึงนางขึ้นมาจากพื้นเหมือนจับลูกไก่ตัวหนึ่ง และเหินกายออกไปจากอารามผู้พักร้างแห่งนั้น

วิชาตัวเบาของบุรุษผู้นั้นน่าทึ่งยิ่งนัก เพียงอดีตใจก็พาเจียงหลิงเยว่ลอยออกไปไกลหลายสิบจั้ง⁶ แล้ว

ที่แรกเจียงหลิงเยว่คิดจะตามหาหวังถูโถ้ว ทว่าราตรีนี้มืดมิดเหลือแสง กระทั่งเงาของภูตผีก็ยังไม่เห็น อย่าย่ำได้พูดถึงมนุษย์เลย

ขณะออกจากอาราม นางก็เห็นวารถม้าที่พวกตนนั่งมาไม่อยู่แล้ว เด่าว่าเจ้าข้าลาดหวังถูโถ้วนั้นคงบังคับรถม้าหนีไปก่อนแล้วเป็นแน่ จึงสลัดความคิดว่าจะตามหาเขาทิ้งไป และถามไถ่ทุกข์สุขไปถึงบรรพบุรุษทั้งสิบแปดชั่วโคตรของหวังถูโถ้วอยู่ในใจเสียบๆ แทน ขณะเดียวกันก็ห้อยต้องแต่งท่ามกลางสายลมต่อไป

เหตุใดจึงบอกว่าห้อยต้องแต่ง นั้นมิใช่เพราะชายหนุ่มชุดขาวผู้นั้นทำเหมือนนางเป็นยาพิษหรือ เขาไม่ยอมอุ้มนาง แต่กลับหิ้วนางด้วยมือข้างเดียว นี่คงดูแคลนว่านางมีรูปร่างผอมโซจนหิ้วได้ใช่หรือไม่

เคราะห์ดีที่เสื้อผ้าของนางใช้ผ้าที่มีคุณภาพดี หากเกี่ยวกับยอดไม้

⁶ หน่วยวัดระยะของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จั้ง เทียบเท่ากับ 3.33 เมตร โดยประมาณ

จนขาดวิน นางคงร่วงลงไปแล้ว ก็ไม่รู้เช่นกันว่าด้านล่างเป็นพื้นราบหรืออะไร หากว่านางเกิดดวงซวยตกลงไปในแม่น้ำกลางหุบเขาขึ้นมาละก็ ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตรอดกลับไปหรือไม่

ยิ่งคิดก็ยิ่งน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา ครั้นมองเห็นหินไม้ที่ชายหนุ่มผู้นั้นแบกไว้บนแผ่นหลัง นางก็ยิ่งบังเกิดโทสะขึ้นมาในใจ

ไม่เคยคิดเลยว่านางซึ่งเป็นถึงบุตรสาวคนรองของตระกูลเจียง จะได้รับการปฏิบัติที่ต่ำต้อยกว่าฉินเก๋าๆ กันหนึ่งเช่นนี้ หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ตั้งแต่แรก นางเลือกไม่ตามชายหนุ่มผู้นี้มาอีกจะดีเสียกว่า อยู่ในอารามผู้พรกร้างแห่งนั้นต่อไป ยิ่งดีกว่าถูกเขาหัวห้อยต้องแต่งอยู่อย่างนี้

อย่างไรคนที่อยู่ในอารามก็ตายหมดแล้ว ดึกคืนนี้นางยังไม่กลับเรือน ทางตระกูลเจียงต้องส่งคนออกตามหาอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องกังวลว่าจะไม่ได้กลับเรือนเลย

ขณะที่กำลังนึกเสียใจ เจียงหลิงเยว่รู้สึกรู้ว่าชายหนุ่มซึ่งหัวนางอยู่จนจะร่อนลงสู่พื้นแล้ว จึงลองยื่นมือไปด้านล่าง ได้สัมผัสหญ้าและวัชพืชบนพื้น นางถึงได้พ่อนลมหายใจเบาๆ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกังวลเรื่องซุดจะขาด แล้วจะร่วงลงมากระแทกพื้นตาย

นางยังลอยอยู่อีกครู่หนึ่ง เบื้องหน้ามีตมิดกลับมาเห็นสูง คล้ายเนินดินเล็กๆ เจียงจะชนใบหน้าของนางอยู่รอมร่อ

เจียงหลิงเยว่กรีดร้องลั่นขึ้นมาทันที “มีเนิน!”

ชายหนุ่มที่หัวนางชะงักและยังเฝ้าทันใด สองขาส่งแรงถีบเบาๆ หัวร่างนางลอยพ้นจากเนินดินนั้น

ครั้นตื่นตูมไปเองโดยใช้เหตุแล้ว ท้ายที่สุดนางก็ทนไม่ไหวหันไปร้องท้วงชายหนุ่มอย่างเหลืออด “ท่านจอมยุทธ์น้อย ท่านปล่อยข้าลงไปไม่ได้หรือ ข้าเดินเองได้!”

นางอารมณ์ไม่ดี น้ำเสียงยังไม่สบอารมณ์นัก

ชายหนุ่มก็มองนางแวบหนึ่ง เพราะใบหน้าถูกชอนเร้นอยู่หลัง

หน้าากจึ่งมองไม่เห็นสีหน้า เขาเพียงเอ่ยเสียงเรียบ “ถึงแล้ว”

“ถึงแล้ว?!” เจียงหลิงเยว่ตกใจจึ่งร้องอุทาน ในใจคิดว่า ‘มันถึงที่ใดกัน ที่นี้ยังอีกไกลกว่าจะถึงดินเขานะ!’

ชายหนุ่มปล่อยมือที่จับนางอยู่โดยไม่ตอบคำถามนาง

ในที่สุดขาทั้งสองก็เหยียบพื้นได้สักที เจียงหลิงเยว่ดีใจ...ทว่าดีใจได้เพียงพริบตา นางก็เห็นว่าด้านหน้าเต็มไปด้วยเนินหลุมศพที่มีไฟวิญญาณสว่างวูบไหว

ในรัตติกาลอันมืดมิด แผ่นไม้มากกว่าสิบแผ่นปักเอียงกระเเท่อยู่บนเนินหลุมศพ ครั้นทอดสายตามองไปไกลๆ ก็เหมือนเห็นเป็นเงาวิญญาณหลังก่อมจำนวนหนึ่ง

เจียงหลิงเยว่หน้าซีดเผือดทันใด สองชายยับเข้าไปหาชายหนุ่มที่อยู่ข้างกาย แล้วไปหลบอยู่ด้านหลังเขา นางจับชายเสื้อของเขาเอาไว้แล้วเอ่ยเสียงสั่น “ท่านจอมยุทธ์น้อย ดึกตื่นเช่นนั้นแล้ว ท่านพาข้ามาทำอันใดที่หลุมฝังศพ คงไม่คิดจะฝังข้าที่นี่กระมัง อย่าทำเช่นนั้นเลยนะ เมื่อครู่ข้าเพียงตระหนกตกใจถึงได้กระเทกเสียงเช่นนั้น

“ท่านเป็นผู้ใหญ่ อย่าถือสาเอาความผู้น้อยเลย ฉะนั้นท่านอย่าคิดเล็กคิตน้อยกับข้าเลย! ตายอยู่ตรงนี้น่าอดสูเกินไป รกร้างเปล่าเปลี่ยว คนมาเช่นไหว้หลุมศพสักคนยังไม่มี คนในครอบครัวกำลังคอยให้ข้ากลับเรือน ท่านพ่อของข้าทั้งรักไคร่เอ็นดูข้ามาก ท่านปล่อยข้ากลับไปเถิด ข้ามั่นใจว่าเขาจะต้องขอบคุณน้ำใจท่านอย่างดีแน่”

ยิ่งเจียงหลิงเยว่พูด สองขาของนางก็ยิ่งสั่นหึกๆ พอพูดถึงประโยคสุดท้าย ก็เกือบจะคุกเข่าลงต่อหน้าชายหนุ่มอีกครั้ง

ชายหนุ่มชุดขาวฟ้งนางไวยวายนปวดหู จึงยื่นมือออกไปลากนางมาด้านหน้า ก่อนจะอธิบายอย่างอ่อนแรง “ข้าไม่สังหารผู้บริสุทธิ์ เจ้าจงไปชุดสุสานหลุมที่สามแถวที่สอง...ตรงนั้น แล้วนำสิ่งของด้านในออกมา”

เมื่อได้ยินว่าเขาไม่สังหารตนแล้ว เจียงหลิงเยว่ก็สงบลงในพริบตา

นางมองหลุมศพที่มีดวงวิญญาณสว่างรู้ด้านหน้า ก่อนเหลือบมอง
สองมือที่เหมือนต้นหอมของตนอีกรอบ มุมปากก็ปลันกระตุก นางเงยหน้า
เอ่ยกับชายหนุ่มผู้นั้นด้วยน้ำเสียงฉอเลาะอดอ้อ “ท่านจอมยุทธ์น้อย ท่าน
จะให้สาวน้อยสดีใส น่ารัก ฉลาดหลักแหลม และน่าเอ็นดูอย่างข้าชุดสุสาน
ด้วยมือเปล่ากลางดึกเช่นนี้จริงๆ หรือ”

ชายหนุ่มมองนางด้วยสายตาเรียบสงบ ก่อนจะย้อนถาม “แล้ว...?”
หรือจะให้เขาเป็นคนชุด

เจียงหลิงเยว่มองอากับปฏิกิริยาอันงามสง่าหาใดเปรียบของชายหนุ่ม
คนนั้น เสื้อผ้าหุ่หุ่ขาวสะอาด นิ้วมือเรียวยาวขาวผ่องดุจหยกขาว จะให้
เขาลงมือชุดสุสานเองก็เกรงว่าจะไม่เหมาะสมสักเท่าไร เจียงหลิงเยว่เองก็ท
มองพี่ชายรูปงามเช่นนี้ประอะเบื่อนเศษดินเศษฝุ่นได้เสียที่ไหนกัน!

งานใช้กำลังแบบนี้...ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของนางเถิด!

เพียงแต่...

“ไม่ได้ ไม่ได้ ท่านจอมยุทธ์น้อย จะมาชุดหลุมศพผู้อื่นกลางดึก
เช่นนี้ไม่ดีเลย ไม่เป็นมงคล!” เจียงหลิงเยว่เพิ่งสืบท้าไปด้านหน้าได้เพียง
ไม่กี่ก้าว พอคิดถึงเรื่องเล่าภูตผีที่เคยอ่านก็สั่นหน้าปฏิเสธพลางถอยหลัง
กลับมา ร่างผอมบางของนางลั่นสะท้าน

ชายหนุ่มคนนั้นกลับเอ่ยเสียงเรียบ “เจ้าจะกลัวอันใด เจ้าใจกล้ารีป
ขึ้นเขากลางดึก ยังจะชี้ขลาดมิกล้ำชุดสุสานอีกหรือ”

“ป็นเขาก็เพื่อชมทิวทัศน์ แต่ชุดสุสาน...หากชุดเจอดีขึ้นมาจะทำ
เช่นไร” เจียงหลิงเยว่ยิ่งเอ่ยเสียงก็ยิ่งแผ่วเบาลง สายตามองทั้งสี่ทิศอย่าง
ระแวดระวัง กลัวว่าของสกปรกอันใดจะปรากฏขึ้น

“จะมีผีหรือไม่ข้าไม่รู้ แต่ว่า...” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเย็น “ห่างไปสิบ
ลิ มีเสียงผีเท้ามาใกล้เข้ามา เขาหลงหาเดมิไว้ร่ร่รอยผู้มาเยือน ดึกสงัด
เพียงนี้กลับมีคนขึ้นเขา มากกว่าครึ่งคงจะมาตามนางมารเบญจพิษสองคน
นั้น มือซ้ายของข้าได้รับบาดเจ็บ บัดนี้จำเป็นต้องถอนพิษและรักษาแผล

มิเช่นนั้นหากถูกเจอตัว ถึงเจ้าจะไม่ถูกฆาตกรรมฆ่าตาย ก็ต้องถูกคนพวกนั้นสังหารอยู่ดี”

“เจ้าบาดเจ็บรี” เขาบอกว่ามือซ้ายได้รับบาดเจ็บ เหตุใดนางไม่รู้เลยทั้งๆ ที่เมื่อครูนี้อาบน้ำมือเขาอยู่ ยังคิดว่าน้ำมองอยู่เลย

ยามนี้เสียงหลังเยว่ขยับเข้าไปใกล้เขาอีกครั้งเพื่อพินิจให้ถี่ถ้วน เห็นเพียงมือซ้ายของชายหนุ่มกลายเป็นสีม่วงคล้ำทั้งมือเสียแล้ว หลังมือมีเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมา มองแล้วก็ชวนให้ประหลาดประหลาดยิ่งนัก

ตรงง่ามระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ของมือซ้ายคล้ายจะเห็นรูสีดำขนาดเล็กสองจุด เหมือนรอยแมลงกัด และดูเหมือนรอย...

“ท่านถูกงูสีแดงตัวนั้นกัดรี!” เสียงหลังเยว่ที่กึกก้องขึ้น

ชายหนุ่มไม่ปฏิเสธ

“จบสิ้นแล้ว นั่นเป็นงูที่มีพิษร้ายแรงที่สุดในเขตตะวันตกเฉียงเหนือ มันชื่อว่าหงเหียน ผู้ที่ถูกมันกัดแล้วมีชีวิตอยู่ได้ไม่ถึงหนึ่งก้านธูป⁷ ท่านประคองชีวิตให้อยู่มาได้ถึงยามนี้ก็นับว่าน่าอัศจรรย์แล้ว เมื่อครู่ท่านหาพาข้าวลอมมานานเพียงนั้น ใช้กำลังภายในไปไม่น้อย บัดนี้โลหิตเจือพิษคงแล่นไปทั่วร่างท่านแล้วสิ ต่อให้เป็นเทพเซียนก็ช่วยท่านมิได้ ข้าว่ามิจำเป็นต้องขุดสุสานแล้ว ถึงจะเอาของด้านในออกมาได้ ท่านก็ไม่มีทางมีชีวิตนานมันไปด้วยได้หรอก” เสียงหลังเยว่เอ่ยด้วยสีหน้าโศกเศร้า ในใจรู้สึกเวทนาเกินทน

“ข้าสั่งให้เจ้าขุด...เจ้าก็ขุดเสีย!” ความมอดทนของชายหนุ่มคล้ายจะถึงขีดจำกัดแล้ว

เสียงหลังเยว่ผงกศีรษะหงิกๆ “ก็ได้ๆ ข้าจะขุด แต่ข้าขุดให้กี่พอใจแล้วสินะ”

⁷ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ก้านธูป เทียบเท่ากับ 1 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

นางชุดไปพลางลอบมองชายหนุ่มที่กำลังโคจรลมปราณเพื่อรักษาบาดแผล ในใจก็คิดว่าสวรรค์รักษาผู้มีความสามารถแท้ๆ ชายหนุ่มที่หล่อเหลาปานเทพเซียนนั้นหายากยิ่ง คิดไม่ถึงว่าชะตาจะถึงมาเร็วเพียงนี้ นางยังไม่ทันได้เห็นเลยว่าเขามีหน้าตาเช่นไร รอให้เขาตายก่อนเถิด นางจะปลดหน้ากากของเขาเสีย และดูว่าเขามีโฉมหน้าหล่อเหลาอย่างที่นางจินตนาการไว้หรือไม่

ช่างน่าเสียดาย ต่อให้รูปโฉมหล่อเหลาเพียงใดก็กลายเป็นศพไปแล้วนี่นา เจียงหลิงเยว่ส่ายหน้า ถอนหายใจออกมาอย่างเสียดาย

ก่อนตายหลวงจีนเผ่าได้กระซิบคำพูดบางอย่างข้างหูชายหนุ่มคนนั้น เจียงหลิงเยว่คิดว่าของที่ฝังอยู่ในหลุมศพนี้ต้องเป็นสิ่งที่สองนางมารพยายามแย่งชิงมาจากหลวงจีนเผ่ารูปนั้นเป็นแน่ เมื่อที่ชุดก็คล่องแคล่วขึ้นมาทันตาเห็น

ต้องเป็นของแบบใดกันหนอ ผู้คนตั้งมากมายต่างก็อยากจกจวยแย่งชิงจนถึงขั้นไม่สนชีวิต? จะเป็นคัมภีร์วรยุทธ์แสนล้ำเลิศในยุทธภพ หรือจะเป็นยาลูกกลอนวิเศษที่ช่วยให้อายุยืนยาวและสามารถชุบชีวิตได้ หรือจะเป็นอาวุธวิเศษของขุนพลสวรรค์ที่ฟันเหล็กกล้าได้ดุจฟันโคลน แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไร มันต้องเป็นของวิเศษแน่ๆ!

พอคิดได้ถึงตรงนี้ เจียงหลิงเยว่ก็ยิ่งออกแรงชุดอย่างฮึกเหิม เหมือนเป็นคนละคนกับคนที่เพิ่งร้องไห้อาลัยว่าชุดสุสานกลางดึกกลางดินเช่นนี้ไม่เป็นมงคล

ชายหนุ่มยืนเงียบอยู่ฝั่งหนึ่ง ปรายตามองเจียงหลิงเยว่ชุดสุสานอย่างชะมัดเขม่น ขณะเดินกำลังภายในไล่เข้มนเงินบนมือข้างซ้ายของเขาออกมา

งูตัวนั้นที่นางมารเบญจพิษเลี้ยงไว้มีพิษร้ายแรงดังคาด หากเขาไม่ได้กินยาลูกกลอนทงหลินที่คลายพิษได้นับร้อยชนิดและใช้เข้มนเงินปิดผนึกจุดลมปราณสำคัญต่างๆ บนมือซ้ายได้ทันกาล เกรงว่าเขาคงรักษาชีวิตไว้ไม่ได้

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่น เจียงหลิงเยว่ไม่สนว่าเขากำลังคิดอะไร เอาแต่ชุดดินกระหิดกระหอบอยู่ครู่ใหญ่ ทว่ายังไม่พบอันใด มีก็แต่ความว่างเปล่า

ชุดไปไม่เจอกระทั่งซากศพด้วยซ้ำ นางไม่รู้ว่าควรร้องไห้หรือหัวเราะดี ขณะที่นางกำลังสงสัยว่าชายหนุ่มผู้นี้ลือนางเล่นหรือไม่แน่นอน กิ่งไม้ที่อยู่ในมือก็เหมือนจะกระทบกับบางสิ่ง

เจียงหลิงเยว่รู้สึกปีติขึ้นในใจ ไม่สนใจความสกปรกแล้ว นางโยนกิ่งไม้ในมือทิ้งทันที แล้วใช้มือเปล่าแตะกุยดินที่เริ่มคลายตัว ชุดเอาถุงผ้าแพรสีทองขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมาได้หนึ่งห่อ

มองจากขนาดของถุงผ้าแพรแล้ว ไม่น่าใช่อาวุธพิเศษของขุนพลสวรรค์ และไม่เหมือนคัมภีร์วรยุทธ์ล้ำค่าอันใด แต่ความเป็นไปได้แปดส่วนนั้นต้องเป็นโอสถิเซียน

เจียงหลิงเยว่ตัวใจจนเกือบจะร้องให้ออกมา ในที่สุดพี่สาวผู้อำภพของนางก็มีทางรอดเสียที

นางใช้มือบีบห่อผ้าแพรก็พบว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เหตุใดด้ามแฝสได้ถึงความแข็ง มีรูปทรงยาวๆ ลักษณะไม่คล้ายยาลูกกลอนเลย

เจียงหลิงเยว่มองห่อผ้าแพรด้วยความฉงน กำลังคิดจะเปิดดูว่าด้านในคืออะไรกันแน่ ทันใดนั้นมือข้างหนึ่งก็ยื่นมาจากความมืด แล้วฉกห่อผ้าไปจากมือนางด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้าฟาด

นางสะดุ้งตกใจตามสัญชาตญาณ ชายหนุ่มในชุดขาวผู้นั้นปรากฏตัวขึ้นต่อหน้านางอีกครั้ง เขาคว้าสายคาดเอวของนางด้วยความว่องไว แล้วหิ้วนางออกจากสุสานไปทันที

เจียงหลิงเยว่มองห่อผ้าที่ถูกชายหนุ่มนำไปซ่อนไว้ในอกเสื้อด้วยสีหน้าคับแค้นใจ จนนางอยากจะร้องให้ออกมาจริงๆ

“ไฉนท่านยังไม่ตายอีกเล่า” เจียงหลิงเยว่ถามด้วยความพิศหวัง
ยิ่งนัก

“อันใดกัน เจ้าผิดหวังมากเลยรี” ชายหนุ่มหลุบตามองนางอย่างเหลืออด

“เปล่าๆ ไม่มีอันใด ข้าก็แค่เป็นห่วงท่าน”

“ทีๆ” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะเสียงเย็น ไม่นึกเชื่อเลย แม้เคยพบเจอคนไร้น้ำใจมาก่อน แต่ไม่เคยพบเจอคนที่ไร้จิตสำนึกเพียงนี้ ดิร้ายอย่างไร เขาก็เป็นผู้มีบุญคุณที่ช่วยชีวิตนางไว้

บัดนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเล็กคิตน้อยกับนาง เสียงฝีเท้ามาชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มเผยสีหน้าเย็นชาทันใด เขาหัวเจียงหลังเยว่แล้วลอยตัวขึ้นไปบนยอดไม้ใหญ่ข้างสุสานทันที

เจียงหลิงเยว่อยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับถูกเขาใช้มืออุดปากไว้

“อย่าส่งเสียง มีคนมา” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบา

ไม่นานนักก็มีบุรุษสวมชุดแพรและหมวกคลุมหน้าสีดำกว่าสิบคนบุกเข้ามา พวกเขาห้อมล้อมตัวสูงใหญ่ทะยานไปในทิศทางของอารามร้างที่อยู่บนเขาอย่างซีกheimและเร่งรีบ

ยามเคลื่อนผ่านสุสานไป ผู้ที่ห้อมล้อมอยู่ด้านหน้าสุดพลันดิ่งบังเหียนหยุดม้า คนที่เหลือก็หยุดตามเช่นกัน

“เมื่อครู่ยังได้ยินเสียงคน พวกเจ้าจงไปสำรวจรอบๆ บริเวณนี้ แล้วจับตัวมาให้หมดไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหน ส่วนคนอื่นๆ ตามเข้ามา”

สิ้นคำสั่งของผู้เป็นหัวหน้า คนห้าหกคนก็ถูกทิ้งไว้ที่นี้ คนเหล่านั้จุดคบไฟ เริ่มต้นสำรวจทั้งสี่ทิศทันใด แล้วค่อยๆ ตรงไปยังสุสานช้าๆ

“ในสุสานนี้มีรอยเท้า หลุมฝังศพหลุมนี้ก็เพิ่งถูกคนขุดไม่นาน ต้องมีคนอยู่แถวนี้เป็นแน่” คนหนึ่งเอ่ยขึ้นพลางชี้ไปยังหลุมฝังศพที่เจียงหลิงเยว่เพิ่งขุดไปเมื่อครู่

หัวใจของเจียงหลิงเยว่เหมือนเลื่อนขึ้นมาจุกอยู่ที่ลำคอ

“นอกจากพวกโจรปล้นสุสานแล้ว ดึกดื่นปานนี้ใครหน้าไหนจะกล้า

มาชุดสุสานอีก” ใครบางคนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงฉุน

“จะโจรปล้นสุสานหรือผู้ใดก็ตาม ใต้เท้าสั่งแล้ว จั๊บให้ได้ก่อนค่อยว่ากัน”

ใต้เท้า? เจียงหลิงเยว่ขมวดคิ้ว เสื้อผ้าที่คนกลุ่มนั้นสวมไม่เหมือนคนในยุคทรภพ เครื่องแบบของพวกเขาล้วนปักด้วยลวดลายมัจฉาบินเหมือนนงคราญเสื้อแพรของราชสำนัก

น่าแปลก เหตุใดองครักษ์เสื้อแพรจึงได้ขึ้นมาบนเขาหลางหย่าแห่งนี้หนอ

เจียงหลิงเยว่เอะใจ แหงนหน้าเมียงมองชายหนุ่มที่อยู่ข้างกาย ชายหนุ่มผู้นั้นยังคงเยือกเย็นสุขุมดังเดิม รวากับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดในคราวนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเขาแม้แต่น้อย

เจ้าคนผู้นี้วิเศษวิโสมาจากที่ใด เขามีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับหลวงจีนเผ่ารูปนั้นที่สิ้นบุญในอารามร้าง แล้วในห่อผ้าแพรซ่อนสิ่งใดไว้กันแน่

ในหัวของเจียงหลิงเยว่มีคำถามมากมาย สายตาตันจับจ้องออกเลื้อยที่เพยอเล็กน้อยของชายหนุ่ม

ห่อผ้าแพรถูกเขายัดเข้าไปในอกเสื้อเมื่อครู่นี้เอง

เจียงหลิงเยว่ไม่คิดอะไร สอดมือเข้าไปในอกเสื้อของชายหนุ่ม ประหนึ่งถูกผีลัก การเคลื่อนไหวราบรื่นไร้สิ่งกีดขวาง นางสัมผัสแสวงอกแกร่งของอีกฝ่ายโดยตรง ขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับสัมผัสวิเศษ ก็รับรู้ได้ว่ามีไอเย็นเยียบลอยกรุ่นอยู่เหนือศีรษะโดยพลัน ครั้นเหลียวตามองขึ้นไปก็ประสานกับสายตาดำเยือกของชายหนุ่มพอดี

นางส่งยิ้มเหี้ยมแก่ให้ชายหนุ่มอย่างกระอักกระอ่วน ชายหนุ่มเองก็กระตุกมุมปากตอบนางเช่นกัน

เจียงหลิงเยว่อึ้งงันไปทันใด ไม่รอให้นางทันได้สติ เจียงหลิงเยว่ก็ถูกผลักจนพลัดตกลงมาจากต้นไม้ และร่วงหล่นมาอยู่ด้านหน้าพวกองครักษ์เสื้อแพรหลายคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นพอดี

“ผู้ใด!” เสียงคำรามหนึ่งดังขึ้น

แสงอันเย็นเยียบสะท้อนวูบไหวตรงหน้า ดาบใหญ่หลายเล่มต่างจ่อ
ลำคอของเจียงหลิงเยว่อย่างพร้อมเพรียง หากนางขยับตัวแม้เพียงนิด
ก็ระคนได้ร่วงหล่นจากบ่า

เจียงหลิงเยว่ยกสองมือขึ้นอย่างยอมจำนน สองขาอ่อนแรง ไร้งำลัง
จะพยักกายขึ้น

“เด็กหญิงหรือกริ!” หนึ่งในคนกลุ่มนั้นเอ่ยขึ้น

ครั้นหันดาบในมือกลับไปทางอื่น คนผู้นั้นก็ยกกายลงนั่ง ปลายนิ้ว
หยาบกร้านบีบดวงหน้าอ่อนของเจียงหลิงเยว่ พลังเพ่งพิศครู่หนึ่ง ก่อนจะ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงกระด้างที่แทบพร่า “หลุมศพนั้น...เจ้าเป็นคนขุดรี”

มีดาบอีกหลายเล่มจ่อลำคอของเจียงหลิงเยว่ นางไม่กล้ากระทั้งจะ
สั่นหน้า ข้าไม่กล้าผงกศีรษะ ทำได้เพียงกะพริบตาสองที ถือว่าเป็นการ
ยอมรับโดยปริยาย

ชายฉกรรจ์ที่บีบใบหน้าของนางปล่อยมือ แล้วหันไปส่งสัญญาณให้
คนอื่นๆ คนเหล่านั้นต่างหันดาบออกไป พลังมองเจียงหลิงเยว่ด้วยสีหน้า
เหยียดเกรียม

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นจ้องนางเขม็งพลงเอ่ยต่อ “ข้าถามอันใด เจ้าก็ตอบ
อย่าได้รีอ่านปิดบัง มิเช่นนั้นข้าจะไม่รับประกันชีวิตน้อยๆ ของเจ้า เข้าใจ
หรือไม่”

หนนี้เจียงหลิงเยว่รีบผงกศีรษะทันควัน

ชายฉกรรจ์ปรายตามองมือคู่นั้นของนางที่ยังเปรอะเปื้อนดินโคลน
แล้วเอ่ยด้วยท่าทางชิงชัง “เจ้าเป็นโจรปล้นสุสานหรือ”

เจียงหลิงเยว่สั่นหน้า

คนผู้นั้นขมวดคิ้ว ถามต่อด้วยความฉงน “ในเมื่อเจ้ามิใช่โจรปล้น
สุสาน เหตุใดเจ้าจึงออกมาขุดสุสานกลางดึกเช่นนี้ หลุมศพนี้ซ่อนอันใดไว้
ที่แห่งนี้มีเจ้าคนเดียวหรือมีผู้สมรู้ร่วมคิดคนอื่นด้วย”

เจียงหลิงเยว่คิดจะผกผันกระษ บอกว่าผู้สมรู้ร่วมคิดของนางซ่อนตัว
อยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น ในเมื่อเขาไร้สัจจะต่อนาง ก็อย่าโทษว่านางไร้ไมตรี
กับเขาแล้วกัน

ทว่าพอดิอีกที คนผู้นั้นที่อยู่บนต้นไม้ถูกพิษ ส่วนองครักษ์
เลื้อยแพร่เหล่านี้กำลังมุ่งหน้าไปยังอารามร้างบนเขา หากพวกเขาเองก็ตาม
หาสิ่งของที่ว่าเช่นเดียวกันละก็ เมื่อใดที่สองฝ่ายปะทะกัน แล้วชายหนุ่มเป็น
ฝ่ายลึนใจตายขึ้นมา นางจะไม่กลายเป็นผู้ที่ถูกไต่สวนไปโดยปริยายหรือ

ได้ยินมาว่าการไต่สวนของขุนนางเหล่านี้โหดเหี้ยมและป่าเถื่อนเป็น
ที่สุด ถ้าใช้บทลงโทษโหดร้ายทารุณทุกวิธี แคจินตนาการนางก็กลัวจน
ตัวสั่นแล้ว นางไม่อยากทั้งชีวิตไว้บนภูเขาลูกนี้

อย่างไรเขาก็เตะนางลงมาแล้ว นางต้องค้นหาเหตุผลมาตบตาคณ
พวกนี้ไปก่อน เอาตัวรอดจากที่แห่งนี้ให้เร็วที่สุด รอให้นางหนีไปได้ก่อน
เถิด จะปล่อยให้เจ้าคนสารเลวนั้นตายด้วยพิษไปเสียเลย นางไม่ต้องซุด
หลุมฝังศพให้เขาด้วยซ้ำ ก็ใครใช้ให้เขาข้ามแม่น้ำแล้วรื้อสะพาน^๘ ตลบหลัง
นางก่อนเล่า นางไม่โหมมากจริงๆ!

สมองแล่นประมวลผลอย่างรวดเร็ว เจียงหลิงเยว่ขมไฟโทสะไว้ในใจ
แล้วเอ่ยกับกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งหลายด้วยเนื้อตัวสั่นเทาพลงว่าให้น้ำตานอง
ราวกับเสียขวัญเป็นอย่างยิ่ง “เรียนใต้เท้า ข้ามาที่แห่งนี้คนเดียวเจ้าคะ
ก่อนหน้านี้ท่านพี่ข้าได้ยินเสียงเล่าลือมาว่าบนเขากลางหยาแห่งนี้มีหลุมงิน
ตาบอดรูปหนึ่ง มีวรยุทธ์สูงส่งแกร่งกล้า ท่านพี่ข้าเลื่อมใสศรัทธายิ่งนัก จึง
ลากข้าเดินทางขึ้นเขามาด้วยอยากฝากตัวเป็นศิษย์

“ไหนเลยจะรู้ว่าพวกข้ากลับเจอหมอกหนาระหว่างเดินทาง ข้ากับ
ท่านพี่ไม่ระวังจึงพลัดหลงกัน พี่มิดแล้ว ข้าเองก็เพิ่งเคยเดินทางขึ้นเขา

^๘ เป็นสำนวนจีน หมายถึง การถือหัวส่งผู้ที่ให้ความช่วยเหลือตนเองหลังจากตนได้
ประโยชน์ หรือเสร็จภารกิจแล้ว

หลางหย่าครั้งแรก ไม่คุ้นชินทาง หวาดกลัวเหลือจะพรรณนา พอเห็นดวงไฟ
กลมๆ ลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ ข้าไม่รู้ว่านั่นคือไฟวิญญาณ จึงเดินตาม
แสงไฟนั้นมาจนถึงที่นี่ จากนั้นก็รู้สึกตัว กระทั่งได้สติกลับมาอีกครั้งก็
พบว่าตนล้มคะมำอยู่บนพื้น ถูกได้เท้าทุทันท่านจ๋อดาบมาทางข้า

“ก่อนหน้านี้ข้าเคยฟังคนเฒ่าคนแก่เล่าว่า บนเขามีภูตผีวิญญาณ
มากมาย พวกเขาคอยให้มีคนหลงทางเข้ามาเป็นตัวแทนตายตัวแทน พวกเขาจะ
ได้ไปผุดไปเกิด ข้าไหนเลยจะล่วงรู้ว่าวันนี้จะเจอดีกับตัว หากมิใช่เพราะงูๆ
พวกได้เทาก็ปรากฏตัวที่นี่ ทำให้ภูตผีที่เข้าสิงข้าแตกตื่นตกใจจนหนีไป ข้า
ก็ถึงจะซุดหลุมฝังตนเองตายไปแล้ว”

นางเล่าเรื่องได้ออกกรสออกชาติทีเดียว ราวกับเป็นเรื่องจริงก็ไม่ปาน
องค์กรก็เสียแพะที่อยู่ด้านข้างฟังแล้วก็พากันชนลุกขึ้นมา

ผู้ที่เอ่ยถามมีทันได้เอ่ยปากอันใด ก็กระซกเจียงหลิงเยว่ขึ้นมาจาก
พื้น ปลายนิ้วสกดจุดลมปราณหลายจุดบนร่างของนางอย่างรวดเร็ว

เจียงหลิงเยว่ตกใจจนร้องโอดโอยไวยลั่น ส่งสายตาขอความช่วยเหลือ
ไปบนต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านข้าง

ลมเยือกเย็นสายหนึ่งปะทะเข้ามา ต้นไม้ต้นนั้นหุบใบไหว เสาร่างหนึ่ง
พลันกระโจนจากต้นไม้อย่างรวดเร็ว แล้วหายลับไปทันตา

เจ้าสารเลวนั้นทอดทิ้งนาง เขาเผ่นแนบไปแล้ว

เจียงหลิงเยว่ได้แต่ผิดหวังในใจ ผู้ที่จับนางไว้จู่ๆ ก็ยอมรามือ มอ
นางและเอ่ยด้วยน้ำเสียงชิงชัง “แม่นางน้อยคนนี้ไร้วรยุทธ์ คงจะพลัดหลง
เข้ามาที่นี่จริงๆ เอาเถิด จับตัวไปก่อนค่อยว่ากัน ในเมื่อนางรู้จักหลงจิ้น
ตามอดผู้นั้น ไม่แน่ว่าอาจรู้เรื่องอื่นก็เป็นได้ ได้เท้าบอกแล้ว จับพลัดก็
ดีกว่าเผลอปล่อยไป!”

สิ้นเสียงนั้น คนอื่นต่างก็เดินมาข้างหน้า กุมตัวเจียงหลิงเยว่ไว้

จิตใจของเจียงหลิงเยว่ห่อเหี่ยวดูจืดจางที่ดัดมอด คร้านจะดิ้นรน
ขัดขืนแล้ว เพิ่งออกจากถ้ำลึกก็เข้าสู่ดงหมาป่า คินนี้ข้างเป็นคินที่เร้าใจ

เสียงจริง

ขณะที่อยากจะร้องไห้แต่ไร้น้ำตา คนเหล่านั้นจับกุมตัวนางและกำลังเตรียมจะขึ้นบนหลังม้า ทันใดนั้นเอง พลันมีประกายกระบี่สายหนึ่งสว่างวาบจากมุมมืดด้านหน้าดังแสงอสนีบาตพุ่งมาทางพวกเขา

“ปล่อยบุตรสาวข้า!”

เสียงคำรามแผดก้อง เสียงหกลึงเยว่ระริกกระรี่ด้วยความปิติ ตะโกนไปทางผู้มาใหม่ “ท่านพ่อช่วยข้าด้วย!”

ขณะนี้ไม่ต้องให้นางเรียกหา บิดาของนางก็มาช่วยแล้ว ท่านพ่อพึ่งได้เสมอ!

นางมองไปยังผู้มาใหม่คนนั้น ลืมไปจนหมดสิ้นแล้วว่าคืนนี้ต้องนำสมบัติในตระกูลออกมาตั้งเท่าไรเพื่อปกป้องชีวิตไร้ค่าของตนไว้

เสียงซิวส่ายเหินเข้ามา ใช้ฝ่ามือวายุแหวกองครักษ์เสื้อแพรสองคนที่คุมตัวเจียงหลิงเยว่อยู่ออกไป และชิงตัวบุตรสาวกลับมาไว้ในอ้อมแขนของตน

“ท่านพ่อ!” เจียงหลิงเยว่ร้องออกมาด้วยความดีใจ แววดาเติมไปด้วยประกายเคาะพและขึ้นชม

“ผู้ใดกัน!” ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ซึ่งเป็นผู้นำองครักษ์เสื้อแพรคำรามด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

ทันใดนั้นเอง พลันมีบุรุษถือกระบี่แปดคนพุ่งทะยานออกมาจากความมืด พวกเขาสวมชุดสีแดงชาดมันเลื่อมแวววาวและคาดผ้าสีดำไว้บนศีรษะ บนเสื้อทุกตัวล้วนมีอักษร ‘เจียง’ ปักไว้บนอกเสื้อ

“ตระกูลเจียงแห่งเฉียนถ้ง!” หั้งแปดคนประกาศราวเป็นเสียงเดียว ตั้งท่าถือกระบี่เตรียมพร้อมและติวล้อมองครักษ์เสื้อแพรกลุ่มนั้นไว้

เสียงซิวส่ายกอดเจียงหลิงเยว่ไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างก็โบกไปหนึ่งกระบวนท่า กำลังภายในอันแกร่งกล้ากระแสนิ่งแผ่กระจาย มันดึงกระบี่ที่เพิ่งปล่อยออกไปให้กลับมาในทันใด

“ที่แท้ก็เป็นท่านผู้นำยุทธภพนี่เอง ข้าน้อยมีนามว่าเจียนคุน คนเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องของข้าทั้งสิ้น พวกข้าเป็นองครักษ์เสื้อแพรภายใต้บังคับบัญชาของใต้เท้าถึง ได้รับคำสั่งให้ขึ้นมาตรวจตราเขาหลางหยาลูกนี้ ไม่คิดเลยว่าบังเอิญพบท่านผู้นำยุทธภพที่นี่ ที่แท้แม่นางน้อยท่านนี่คือ บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนของท่านผู้นำยุทธภพนี่เอง ล่วงเกินแล้ว ท่านผู้นำยุทธภพโปรดอภัยให้ข้าหน่อยด้วยขอรับ” เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามบุกเข้ามาด้วยท่าทางดุตัน ชายฉกรรจ์ซึ่งเป็นผู้นำฝั่งองครักษ์เสื้อแพรก็เก็บดาบในมือทันใด พลงเอ่ยทักทายเจียงซือซู่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเป็นกันเอง

เจียงซือซู่ส่งเจียงหลิงเยวที่อยู่ในอ้อมแขนไปด้านข้าง พร้อมกับถลึงตาใส่นางครึ่งหนึ่ง ก่อนจะโบกมือบอกเหล่าศิษย์ของตนให้ถอนกำลังออกมา แล้วรุดไปประสานมือคารวะพวกเจียนคุน จากนั้นก็เอ่ยขึ้น “เป็นผู้แซ่เจียงที่เลนเล่เอง ไม่บ่อยนักที่องครักษ์เสื้อแพรจากเมืองหลวงจะแวะเวียนมายังเมืองผู่หรงของพวกข้า ข้าม่ว่แต่จดจ่อกับการตามหาบุตรสาว จึงมิได้เอะใจ ประเดี๋ยหากพวกใต้เท้าเจียนเสร็จธุระ ต้องมาที่ตระกูลเจียงของพวกข้าให้ได้ ผู้แซ่เจียงจะเตรียมรับรองทุกท่านมิให้ขาดตกบกพร่อง ไม่ทราบว่บุตรสาวคนนี้จะล่วงเกินอันใดใต้เท้าทุกท่านไว้เล้า ถึงต้องชักอาวุธออกมาจ่อคอกันเช่นนี้”

แม้ว่จาของเจียงซือซู่จะสุภาพ ทว่าน้ำเสียงกลับเย็นเยือกอยู่ลึกหน่อย

พวกเจียนคุนต่างสับสนกัน แต่ละคนต่างก็คิดในใจ

ราชสำนักกับยุทธภพเปรียบดั่งน้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลองมาแต่ไหนแต่ไร หากไม่มีเหตุผลจงใจใดๆ กลุ่มองครักษ์เสื้อแพรอย่างพวกเขาไม่มีทางเดินทางกว่าพันลี้จากเมืองหลวงมาที่เขาหลางหย่าแห่งนี้

ผู้คนในยุทธภพล้วนมีจิตใจสูงส่ง หยิ่งทะนง และไม่ชอบถูกบงการควบคุม ในสายตาของพวกเขา ไม่มีอำนาจข่มขู่และกฎหมาย ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่ำต้อย ใช้วรยุทธ์เชิดชูคนเท่านั้น ผู้ใดยั่วโทษพวกเขา ไม่ว่าคนผู้นั้น

จะมีฐานะหรือตำแหน่งอันใด ก็สังหารทิ้งสถานเดียว

“เสียมารยาทต่อท่านผู้นำยุทธภพแล้ว ที่ทำให้คุณหนูเจียงตงใจทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องเข้าใจผิด” ได้เท้าเจียนเป็นฝ่ายขอโทษก่อน อย่างไรก็ตามพวกเขาทั้งกลุ่มก็ไม่อาจลบล้างความผิดที่กระทำความผิดของเจียงชิวส่วยได้

“จวนแม่ทัพถูกปล้น มีเบาะแสบ่งบอกว่าโจรหนีขึ้นมาซ่อนตัวบนเขา ลูกนี้ พวกข้ารับคำสั่งจากใต้เท้าถึง จึงรีบมุ่งหน้าขึ้นเขาหลวงหยามาตามล่าโจรผู้นั้น ตามเบาะแสกระทั่งมาถึงที่แห่งนี้ ครั้นได้ยินเสียงคน ผู้บังคับกองพันหยางทิงให้พวกข้าไม่ก็คนสำรวจบริเวณนี้ ก็พบว่าคุณหนูเจียงกำลังขุดสุสานอยู่พอดี ทำทางส่อพิรุณอาการ เพราะคุณหนูไม่แจ้งตัวตนให้เป็นที่ประจักษ์ พวกข้าถึงได้ล่วงเกินนาง” เจียนคุนอธิบายต้นสายปลายเหตุแก่เจียงชิวส่วยตามความเป็นจริง

เจียงชิวส่วยฟังจบก็เหลือบมองเจียงหลิงเยว่ที่อยู่ด้านหลัง “ที่ได้เท้าเจียนว่ามาเป็นความจริงรึ”

เจียงหลิงเยว่ผงกศีรษะ ก่อนจะลูบกันที่เจ็บแปลบของตนอย่างไม่มีสบายใจ พลังตอบกลับเสียงเรียบ “จริงเจ้าค่ะ”

ครั้นเห็นท่าทางสุกเอาเผากินของนาง เจียงชิวส่วยก็เดือดดาลขึ้นมา จึงตะคอกสั่งสอนนางอย่างมีน้ำโหน่ใด “ข้าให้เจ้าศึกษาตำราอยู่ที่สำนักศึกษา เจ้ากลับหนีเรียนออกมาขุดสุสานที่เขาหลวงหยา?! เจ้าไม่ยอมให้ข้าอายุยืนแล้วใช่หรือไม่ ถึงอยากให้ข้าไม่โง่จนตาย! เจ้าดูเถิดแล้ว หายหัวไปไหน เป็นเขาอีกแล้วใช่หรือไม่ที่พาเจ้ามาที่นี่!”

เมื่อเห็นเจียงชิวส่วยเดือดดาล เจียงหลิงเยว่ถึงได้รู้สึกกลัวขึ้นมาบ้าง นางห่อหิ้วยเหมือนมะเขือยาวเฉาถูกทิ้งตากน้ำค้าง แม้กระทั่งเปล่งเสียงเอ่ยวาจายังไม่กล้าด้วยซ้ำ

นางกลัวว่าหากพูดอะไรผิดไปคำเดียว จะยิ่งทำให้บิดาโมโห

อย่าเข้าใจว่าต่อหน้าผู้อื่นเจียงชิวส่วยจะประคบบประหม่นนางมาก พอกลับไปถึงเรือนเขาก็ลงโทษนางรุนแรงมิใช่น้อย

พอเห็นนางก้มหน้าดูคอตก ดูน่าสงสารเช่นนั้น เห็นคุณก็ช่วยอธิบาย “ท่านผู้นำยุทธภพโปรดระงับโทสะ คุณหนูเจียงเล่าว่านางกับท่านพี่ได้ยินเสียงเล่าลือว่ามีหลวงจีนวรยุทธสูงรูปหนึ่งขึ้นมานบนเขาภูนี้ จึงอยากมาฝากตัวเป็นศิษย์ แต่ระหว่างทางพลัดหลงกับท่านพี่ นางยังเยาว์วัย จิตใจอ่อนแอไม่มั่นคง จึงถูกผีร้ายเข้าสิง ถึงได้วิ่งเข้ามาซุกดูลุมฝังศพในสุสานแห่งนี้ขอรับ”

“นางบอกท่านว่ามาซุกสุสานเพราะถูกผีสิงรี” เจียงชีวส่ายมองเห็นคุณด้วยสีหน้าประหลาดใจ เขากล้าเชื่อคำพูดเช่นนั้นได้อย่างไร

เจียงหลิงเยว่หรือจะถูกผีร้ายเข้าสิง นางเองต่างหากที่เป็นผีร้าย จะโดนเข้าสิงได้อย่างไรกันเล่า!

“หรือมิใช่?” เห็นคุณเสะเยิ้มเอ่ยถาม

เจียงชีวส่ายซึ่งตาใสเจียงหลิงเยว่ปานเลิกร้าย “เจ้าว่ามา เหตุใดถึงไปซุกสุสานนั้น”

เจียงหลิงเยว่เหลือบมองบิดา ขนที่แผ่นหลังลุกตั้งชันไปหมด

อิงจากข้อมูลที่นางได้ฟังมาในยามนี้ หลวงจินตาบอดรูปนั้นน่าจะเป็นโจรที่ลอบเข้าไปขโมยบางสิ่งจากจวนแม่ทัพ และสิ่งที่นางมารทั้งสองคนซึ่งตายไปแล้วตามหา เห็นทีจะเป็นของที่ถูกลักขโมยมาจากจวนแม่ทัพ ก่อนที่หลวงจีนเผ่ารูปนั้นจะสิ้นใจได้กระซิบบอกบางอย่างแก่ชายหนุ่มคนนั้น จากนั้นชายหนุ่มก็พานางมาซุกสุสาน เมื่อคิดตามก็กระจ่าง สิ่งที่ถูกซ่อนไว้ในห่อผ้าแพรจะต้องเป็นของที่ถูกลักขโมยออกมาจากจวนแม่ทัพไม่ผิดแน่ และบัดนี้ของชิ้นนั้นก็ถูกชายหนุ่มคนนั้นนำไปแล้ว

วางเรื่องที่ชายหนุ่มผู้นั้นถูกพิษไปก่อน บัดนี้จะเป็นหรือตาย หากนางเล่าความจริง องค์รักษ์เลื้อแพรจะเชื่อคำพูดของนางหรือ ต่อให้เชื่อแล้วอย่างไร พวกเขาก็ต้องคำถามจากนางว่าชายหนุ่มผู้นั้นเป็นใครมาจากไหน ถึงตอนนั้นนางตอบไม่ได้ หากองค์รักษ์เลื้อแพรสงสัยว่านางเป็นพวกเดียวกับชายหนุ่มผู้นั้น พวกเขาคงคิดว่านางเอาของไปซ่อน แล้วข่มขู่ให้ไป

นำของสิ่งนั้นมา นางจะอย่างไร

แม้จะกล่าวว่าบิดาของนางคือผู้นำยุทธภพ ชาวยุทธลั้วนต้องไว้หน้า เจียงซือสุ่ยสักเล็กน้อย ของที่ถูกลักขโมยไปต้องเป็นสิ่งสำคัญล้ำค่า มิเช่นนั้น ทางราชสำนักคงไม่ให้คนมากมายเพียงนี้ออกตามหา เรื่องนี้บิดาของนาง รับผิดชอบไม่ไหวเป็นแน่

เจียงหลิงเยว่ใช้ความคิด เพื่อปิดสว่นี้ออกไปให้พ้นตัวไวๆ มิแต่ต้อง แสร้งโง่จนถึงที่สุด

เมื่อเห็นนางเจียบไปนานไม่ตอบคำถามเสียที เจียงซือสุ่ยก็บันดาล โทสะขึ้นมาทันใด ยื่นมือออกไปหมายจะตบนางฉาดหนึ่ง “ยังไม่รีบบอก ความจริงซ้ำอีก!”

เจียงหลิงเยว่หลบขวับพร้อมหล่นน้ำตาออกมาด้วยความน้อยเนื้อ ต่ำใจ ก่อนเอ่ยเสียงเบา “ท่านพ่อ... ข้า... ถ้าข้าบอกว่าจะชุดหลุมถ้ำหนักท่าน จะเชื่อข้าหรือไม่”